

• БЪЛГАРИЯ • излиза въ срѣда и сѣбота.

Голишната цѣна прѣдизатена е: у Цариградъ 150 гр. кайме а вънъ отъ Цариградъ 46 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които се отнасятъ до редакцията надписватъ се до Драгана Цанкова.

Лцата у които се сва подписката, отговарятъ за Вѣстникътъ. Нищо не се плаща за какво то се вѣсти въ «България»

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Галата. — Въ Търново Г-на П. Кесимова, въ Шуменъ у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цветана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Савова, въ Казоферъ у г-на Х. П. Х. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ г-на Георги Марлигоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у г-на Саву Диневски, въ Джумая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-да Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на Н. Янкіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хисарско у г-на Христовула Чорбачи, въ Довишъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ г-на К. Държеловишъ, въ Сивлиево у г-на Миня Раткова, въ Бургасъ у г-на Койла Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчогу, въ Руссе у г-на Петра Златова, въ Гюргево у г-да Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-да Бр. Добровица, въ Варна у г-на Д. Х. Тулевъ и Стд. въ Бз. орещъ у г-на Иванча Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измайлъ у г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Въ часътъ когато българската църква ся рѣши да махне хумотътъ който тѣжи върху ѝ отъ толкови въкове насамъ, на Бога е угодно нѣкакъ да потвърди и да освѣти това рѣшеніе чрезъ новото зрѣлище на безпорядокътъ и на смущеніята които владѣятъ въ папзуката на грцката църква. И може ли да бѣде иначе? Мирътъ и съгласіето сѣ намиратъ само въ истината и въ любовта. Обаче чрезъ Фотіевътъ схизмъ, Византійскіятъ престолъ изгуби священието властниче на истинити, основани на преданіето, и безпорядокътъ на заблужденіята духове завчасъ са распространи въ сърцата и въ каприцити. Отъ това излѣзоха постоянни раздѣленія, които смутиха и направиха грцкіятъ народъ да падне, было въронсповѣдно было политически.

Патріаршеското достоинство, бѣлехъ за сличити пай невздържащи честолюбія и сребролюбія, не са даваше все на способността нити на добродѣлельта, нѣ то стана цѣната на интригити и на симоніята. Стига да прочете нѣкой имената на Фотіевити наслѣдници, за да са увѣри, че, по неговіятъ примѣръ, тѣ неговни наслѣдници не сѣ ся срамили да употребятъ сички ти срѣдства на измамата и на развратността, за да грабнатъ това върховно достоинство; и това не бѣше отъ най малкити причини за развалата и за паданіето на долната имперія.

На наниш дни, нѣ сме свидѣтели за едно чудо, по за оплакваніе още. Грцкото духовенство е достигнало до едно таквози състояніе на нравственото униженіе и на невѣжеството, щото просвѣщенити и образованити миряни грци, засрамираха се отъ това, и фаната да мислятъ да му дадѣтъ единъ цѣръ; това стига за да покаже лѣжливостта на една черкова, защото иначе можеше духовніятъ елементъ да ся природи отъ свѣтскіятъ или мирянскіятъ елементъ. Тоя минимъ опитъ не е ставалъ никога въ други заблуждени черкови, както протестантизмътъ. Въ истинната черкова, Всеобщата, напротивъ, Онзи, който са е обрекалъ да ѝ *помага до вѣки вѣковъ*, изпълнява обѣщаніето си като учи и управлява духовната глава която знай да ся пазѣ независимостта отъ свѣтската властъ.

И това е за което наниш пай върховнити свещенослужители, не представатъ отъ да са борятъ и още сѣ борятъ въ високото лице на Пия IX.

Сѣка знае че стѣ нѣколко мѣсеца анархіята е достигнала до высокъ стѣпнь въ грцката черкова, и че поиніятъ патрикъ Кирилъ са принуди да ся даде оставката, пѣщо косто не са е виждало никога въ всеобщата черкова отъ осемнайсетъ вѣка насамъ. Тамъ върховнити първосвященници знаятъ да вритърпаватъ угнетеніята, заточеніето

и смъртѣта, нѣ никога не сѣ ся отказвали отъ законната ся властъ. Ако прибровишъ другити грцки патрици които сѣ ся дали оставката отъ двайсетъ години насамъ, ще намѣришъ петъ шестъ таквизи.

Мирянити, които искатъ да отнематъ отъ патрикътъ управленіето на свѣтскити имоти на черквата му, като да нматъ длѣжностъ и благодать да поправятъ злоупотребеніята и безпорядоцити, искатъ още да наименуватъ сами тоя черковенъ началникъ; ще каже челькъ че иматъ голѣми причини да не ся увѣрватъ на помощта на св. Духа. Тѣ сами пригладватъ и държатъ свѣтка на избранити за патрикъ, и дору искатъ да избератъ обичивитъ си. Има и много отъ тѣхъ които подкупуватъ гласовети. Отъ това, партіи, заговори и интриги които преобрѣщатъ салата за избираніето на единъ пазаръ, дѣто ставатъ сѣкакви пазарлжци. Попръжнити, наказуваніята и юмруцити не липсватъ въ тѣя събори на голѣмата Фотіева черква. И това ся случи единазта сѣбота. Съборътъ стапъ едно поле за бой, дѣто три партіи горѣщо са караха за Халкедонскіятъ и Кизикскіятъ владыка и за напѣшніятъ патрикъ Антима, Кутудіаносъ. Силата на юмруцити додоха намѣсто разумътъ на доказателствата и намѣсто вѣжновеніето на св. Духа. И съборътъ ся разидя, безъ да

избере нѣкога, и началници на сѣка партія ся затекоха право на портата, за да търсятъ тамъ свѣтъ и просвѣтлѣваніе въ тая крайность.

Прочутіятъ ученъ докторъ на В. черква, Крадеодориди, толкося потребъ за да ѣхъ глѣла, защото тя е твърдъ болна, изалъ, казувать, нѣколко юмрука. Миси-Яни и той не можилъ да излѣзе здравъ отъ псешкіятъ купъ, защото той много расърдилъ противници ти си като искалъ да избереятъ неговилтъ члѣвъкъ.

Какво да заключимъ, мили съотечественници, отъ сичкити тѣзи съблзани и отъ сичкити тѣзи злочестія? Трѣбува да заключимъ явно, че една черква която не знай сама да сѣ управлява, не е способна, по много отъ колко то сѣкоги, да ни управлява; че време е веке да я отблжснемъ явно и всепародно, нѣда се върнемъ на нашата собствена каноническа църква на нашити правди. Това вържане ако и да закъснѣ малко, и да трѣбува да го побързати, ще ни освободи отъ сичкити тѣя святотатства и недостойнства, и въ сѣщото врѣмя ще ни направи да придобѣмъ миртъ и истината.

ВАШЕ ИМПЕРАТОРСКО ВЕЛИЧЕСТВО ПРЕМИЛОСТИВЫЙ ЦА-РЮ!

СУЛТАНЪ АБДУЛЪ МЕДЖИТЪ ЕФЕНДИМИСЪ.

Подписанныи Българе върпийши подданици. Вашему императорскому Величеству, принадлежащии при подножіето Държавнѣйшого вашего престола, смиренно просимъ настоящето ни покорно прошеніе.

По причина на дълговрѣменни притѣсненія върху ни отъ грѣцкото духовенство, което несправедливо е усвоило нашата іерархія, отъ много мѣста българети вашити раби дали сѣ на Высокопочитаемому Правительству прошеніе, за въздиганіето на потжиканата нашѣ іерархія; нѣ нашити неприятели за да пренятсвувать на праведното това

наше желаніе непрестанувать да интригуютъ, и да казувать че това движеніе е ставало частно само отъ нѣкой и други българе. — Нашити интереси отъ разни мѣста като ни сѣ довели сега тука на едно мѣсто, и увѣрени нѣпълно за неусыпни старанія В. И. В. за благосостояніето и благодѣйствието на всичкити ви подданици, живѣющи въ Богохранителната ваша държава, и за ежеднепната ваша висока милость, кѣмъ насъ върноподданици, дързаемъ съ настояцето наше смиренно прошеніе да изявимъ вашего императорскаго В. чо въздиганіето на падцалата наша іерархія е желаніе общо, на сичкити българети върпийши подданици В. И. В. и покорно просимъ отъ В. И. В. въздиганіето и припознаваніето отъ высокопочитаемому ни правительству нашата іерархія подъ священоначалството, на черковный ни началникъ Г-на Іаріона при българската нашѣ църква въ Ц-градъ, още и явиме В. И. В. че выи, вашити раби сме сѣ отрекли отъ грѣцката патрикана, и не припознаваме веки грѣцкити владыци които ни сѣ испращатъ силомъ на епархіяни, гдѣто живѣять българети, нѣ желаемъ черковный ни началникъ да е Българинъ, тѣй и владыцити да ни сѣ испращатъ българети по нашити епархія лебрани отъ народа споредъ църковнити ни правила които да сѣ наши родъ и познаватъ нашятъ языкъ, а грѣцкити владыци не ни сѣ пріятни.

Това е было и е общо желаніе на сичкити ни вашити раби, Българети и не ще да преставемъ отъ да просимъ Вашята Высока Милость, до гдѣто не бѣде испъдицео нашего желаніе и надѣюши сѣ на великодушіето вашего императорскаго величества че ще бѣде послушано общото това наше прошеніе съ вдигнати рацѣ молимъ Всевышняго за здравіето и долгодѣйствието В. И. В. и за укрѣпеніето държавнѣйшаго вашего престола, за съхраненіето на когото готови сме да пролѣмъ кръвта си до капка, оставами предадени за всегда на

отеческити ваши высоки милости, и сме честити да сѣ наричаме.

ВАШЕГО И. ВЕЛИЧЕСТВА

Върпийшии рабы.

Пловдивъ	41	Аджаръ	7
Търново	46	Рущикузъ	11
Сливенъ	74	Шуменъ	10
Желѣзникъ	86	Котелъ	8
Казанлъкъ	38	Джесравна	3
Карлово	38	Самоковъ	17
Сонотъ	46	Калюферъ	71
Свищовъ	9	Черпанъ	13
Враца	17	Кърклисѣя	1
Плевенъ	14	Ловечъ	20
Хаскѣю	48	Пазарджикъ	14
Нардопъ	6	Кукушъ	4
Трявна	38	Пампорище	5
Мирково	3	Скопѣя	6
Охрида	17	Врана	6
Челесъ	8	Неврокопъ	1

Узонджова-Панаири 1860 Септ. 15

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Октоврѣ 4/16 1860.

Въ презималата сабота, първий 8/арѣ, стана съборъ въ Патриаршията за избраніето на бѣдущитъ Патрирхъ. Назначенитъ членове за да сѣ далятъ гласѣтъ, были священници и свѣтени. Съ първо представили сѣ да ли могатъ и виноватитъ Владѣи да явятъ исфосъ. Възъ този въпросъ отъ дума на дума, избухва единъ споръ който былъ казеската на бой. И тѣй, както сѣ извѣсгаваме на здраво, незаблвно космѣтъ на Владѣишкитъ бради наслади салата-Владѣицѣ сѣ поускубали брадитъ и свѣтскитъ сѣ по начесаали гърбоветъ. На конецъ дѣлото сѣ свършило да сѣ приизрѣтъ чрѣзъ правительството— дете и отъ Патриаршията сѣ отвесоха при честното наше правительство.

Отъ това нека земемъ примѣръ и нека разумѣме добръ какви хора ни управляватъ! Тѣ по между сѣ немогатъ да сѣ распоредятъ— а колко повече нѣзи да могатъ да упятъ! който не е достоенъ за себеси, той никога неможе да бѣде за другиги. Отъ истина днешнитъ грѣцки клиросъ докарва годѣмъ срамъ на самитъ грѣци. Владѣици и членове отъ съборатъ да сѣ бѣжатъ въ съборътъ сѣ! (?)

— Новинитъ които получаваме отъ свър-

шването на узонджовскитѣ панапрѣ сѣ: илш-
веримѣтъ на свършването сѣ позасилна —
и търговцитѣ можели по свободо да си ра-
справат работитѣ. При тѣзи тѣхнѣ частни
интереси, събрахитѣ тамъ наши Българи,
не забравил и общитѣ наши въпросъ.

Потканени отъ усердіе и отъ жестоко
желаніе къмъ основаніето на нашата Іера-
рхія, тѣ сѣ събрали, направели едно общо
прошеніе къмъ вѣлкого наше правителство,
коего мѣхтъ да сѣ умилюстиви да ги о-
търве отъ гърци владци и патрици и да
потърпи независимостта на нашата Іера-
рхія. Общото това прошеніе носи до 734
годиница.

Движеніето това на нашитѣ въ Узончова
Българи е отъ истина за голѣма похвала;
това показва тѣхната народна чувствител-
ност и потвърждава тѣхното общо желаніе
и съгласіе. Възъ този подлогъ Мъла Българ-
и съгласіе и постоянство, и правосъдието
наше правителството нѣма да ни са отка-
жи.

— Увѣриватъ ни отъ Сидистра че тамо-
шнитѣ Българи, дору и селянитѣ отъ около
показали голѣмо прилежаніе за даго имъ са
свършили скоро църковата и да чуятъ слу-
жбата на материятъ си языкъ. Това много
добро и похвалително дѣло показва гѣхното
родолюбіе; по едно ни сѣ види удивително
и ако е истина, то голѣма срамота е за Си-
листриани.

Тѣ спорѣтъ дѣлѣта която иматъ съ кур-
цуваситѣ за вѣхтата църква, повели сѣ
и са прелазя, казва дописката, на владиката
та сѣ съвсемъ, дору и името му въ надписъ
надъ църковната врата на новата църква по-
ставили, зашто сѣ надѣхтъ че той ще имъ
спомогни за да имъ направи по скоро цър-
ковата. при тога братъ му Атанаси не
престанно ходи по селата да събира по бѣдна
въвчило — и тамъ дето нѣматъ да му да-
датъ съ запитіето си зема котли, тигани по
причина че това било мейри параса. Въ
това не сѣ съмѣваме, зашто нашитѣ Бл-
гари всеобщо не гледатъ дѣлата на одного
человѣка, нѣ му слушатъ думитѣ. възможно
ли е — и най паче въ днешнитѣ времена,
Гръцки и Фанариотски Владика да бѣде на-
шъ доброжелателъ? (1) Въхето нашитѣ
Силистриани да сѣ надѣватъ на Владиката си,
по добръ бѣше да му не даватъ нищо — и
то което нему не принадлежи, щеше тѣмъ
да спомогни.

Школитѣ юмѣ въ този гредъ, сѣ нахож-
дали въ зѣо състояние: Попъ Кости що не-
притилъ сынѣтъ си на 16—17 години да ги

просвѣщава, не знаѣхъ нищо и бѣхъ безъ
никаква нравственностъ.

— Увѣриватъ ни отъ Плевенъ за убій-
ството на одного отъ Тетевенскитѣ първен-
ци — Хаджи Ивачъ. Той му като сѣ върща-
лъ отъ Килиново за отечеството си, въ пре-
дѣлитѣ Левченски и Плевенски около селото
Агленъ, излъзле нѣкои злодѣйци които и му
лишили животѣтъ. По допискитѣ ни ника-
ква точностъ нѣмаме юмѣ за поговата смѣ-
рътъ — и ето краткото изложеніе на дописки-
китѣ ни:

НЕВИННА ЖЕРТВА.

На 21 7/врія въ Сръдж, нашето о-
течество изгуби единъ отъ достойнитѣ
синове, а за Тетевенцитѣ най-достой-
нитѣ, койго бѣде жерѣвъ на полѣто
отъ ржѣтъ на злодѣ цыгѣ. Хаджи Ива-
нъ отъ Тетевенъ, челоуекъ 40 годише-
нъ, миролюбивъ, кроткъ, отечествен-
никъ, и кровителъ на сиромасытъ, за-
щитникъ на бѣднитѣ, пріятель на чело-
вѣцианѣтъ, и общъ отецъ за тетевенци,
койго като се връщаше отъ Кралево за
отечеството си уби се отъ злодѣидѣтъ
въ предѣлитѣ Левченски и Плевненски
около селото Агленъ. Убійството му
казватъ разни, за туй ще чекаме да ни
се съсоци отъ сѣхитѣ му сынѣ, кой-
то е момъкъ на 20—22 год. и койго го
придружаваше по пѣхитѣ. Мы вѣчно въ-
чно ще помимъ памѣтътъ на Господи-
на А. Ивана, и ще кажемъ Блжѣнъ
пѣтъ, вѣнѣже поидеши праведниче. Вѣч-
ная ти памѣтъ! Ще молимъ правосъ-
дїитѣ нашъ Девлетъ, като що е общъ
отецъ на синѣтъ ни да бы усигорилъ
по добръ пѣхитѣтъ, за да не се губятъ
тѣхъ подданицитѣ му отъ злодѣидѣтъ,
койго се намиратъ по сичкитѣ провин-
ци изъ земитѣ му.

— ОБЯВЛЕНІЕ —

Отъ какъ са е възродила нашата кнже-
вностъ при сичкото що е лишена отъ срѣд-
ствата за растеніе и напредване, какъ мо-
же да сѣ познава за своятъ непрестанный
ходъ напредъ, макаръ да нѣма още само-
стоятелностъ [substance]. Гудъ са доказва е-
дно отъ времѣто, друго отъ часлото на кн-
гити, издадени до сега на языкѣтъ ни. По
колко и каквито книги имамъ днесъ, удо-
вѣстворяватъ ли на нуждата ни — туй трѣба
да чувствува нашата публика, ако познава
отъ колко още сме лишени!

Въ число то на потребни тѣ и необходи-
мы за насъ книги, азъ мислѣ да сѣ и слѣ-
дующи тѣ двѣ:

МАЛКА АНТРОПОЛОГІЯ И НАЧАЛНА ЕТИКА.

Първа та отъ тѣзи книги сѣмъ съставилъ
за ученици тѣ си като сѣ ржководилъ отъ
разни иностранны писатели; и самичихъ да
стане колкото е възможно по кратка и слѣ-
дов. поудобна за приподаване, както учени-
цы тѣ или и самоуки нѣкои съ неѣ да сѣ
приготвятъ за свършенно то и изучаваніе
ако иматъ време и случай да сѣ учатъ въ
по высоки училища, като во Европа. А вто-
ра та сѣмъ превелъ отъ Елементарна та
етика на Неопфита Вамва; подобно за учени-
цы те си които желаяхъ да запознѣхъ и съ
тѣзи наука като найполезна и нужна за че-
лѣка, койго съ неѣ само може да постигне
высоко то и наймѣчно то: „Познѣй себѣси“
Голѣма та важностъ на Етика та за вѣка
отъ нейно то съдържаніе, което особно въ
В. България на таблица излагамъ, затуй и
не говоримъ повече за неѣ.

Итѣй мое то желаніе, каквито и да е, не-
вѣно то сѣ извѣстіе е да издаде и двѣ
тѣ и двѣ тѣ реченны книги. Но понеже
чѣсто става издаваніето и на двѣтъ
азъ сѣмъ намыслилъ да издамъ напредъ
едната, че сѣгитъ друга та книга да по-
напредъ да сѣ издаде предпочитатъ. Итѣта
нежелан Антропологія та.

Като извѣстивамъ сега на нашитѣ че-
чественници намереніе то си, ласкавъ сѣ
надежда, че нещѣ ми отгекѣтъ похитѣтъ
си, а ще прибѣзватъ да испратятъ похитѣтъ
си имена до народно то читалище въ Желѣ-
зникъ или до настоятелство то на българска
та книжнина въ цариградъ чрезъ нейны тѣ
Г-да настоятели повѣнка, затуй и на послѣ-
дни тѣ испрашамъ отъ обявенія та си като
ги умилявамъ наедно съ Г. Г. учители тѣ
въ иѣсто, то имъ да сѣ постараятъ за съби-
раніе спомогатели, а за труда-тъ си ще
получатъ на 10 книги една даръ.

Сичкитѣ, които благопозволятъ да сѣ по-
дпишатъ спомогатели, умоляватъ са и да
предплатятъ по единъ бешикъ (5 гроша)
за да сѣ улеснѣ въ печатаніе то на книга
та, която ще състава две части отъ по 8-
10 типограф. колы или 20 и за двѣ тѣ,
сѣкою на форматъ колкото издаденны-тъ
ни преводѣ. Първа храна на здравия-тъ че-
лѣшкѣ уиѣ.

Имена та на спомогатели тѣ ще сѣ исп-
рашатъ наедно съ събранна та предплата до
горѣказанны тѣ двѣ мѣста, отъ дѣто ще ги
дари,

Цѣна та на книга та ще са опредѣли по-диръ напечатаніе то и, ускоряване то на косто завеси отъ благосклонностъ та на ми-ли тѣ ми единородцы, кѣмъ които ще сѣмъ крайно признателенъ, ако мое то желаніе са посрѣщне отъ тѣхъ.

Т. Н. Шишковъ.

Въ желѣзпакъ.

20. 7-врія. 1860.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

СЛИВЕНЪ 20 Септемврія 1860.

Господине Редакторе на В. «България».

Като видяхъ, чи тѣзи години не ви писа-хъ нищо отъ тукъ за нашѣтѣ годишни ис-пытанія и за училищата ни, освенъ Програ-матъ изъ, азъ помислихъ да ви помоля да виѣстите иѣщичко, съ кое то да се отла-де всякому що то се стои и любороднитѣ да се насърчатъ повече, а зломыслиницъ-тѣ да се поправятъ.

Наши тѣ годишни испытанія станахъ тѣй сѣщо тържественно, както и онѣзъ години. Тѣ начинахъ отъ 17 юнія въ недѣля, кога то Господ. Доброплодный приказа слово въ черковата, въ кое то пространно доказа съ доказателства черковни и вѣкашни, чи осно-ва на истинното учение е страхъ-а божій, който вѣдѣва на чедовѣка да изпълня сп-сѣки тѣ си длѣжности и къмъ Бога, и къмъ отечеството си и къмъ себе си и пр. а въ училището преди да начне испытаніето при-каза и друго слово на многочисленни съ-брани любородни съотечественници, съ коего имъ изложи днешното училищно състояние, неговитѣ недостатки какъ бы могло да на-предва повече, и свърши словото съ тѣзи рѣчи: че Сливенцити, които ся показяхъ сѣкога любородни, дързостни и дѣятелни въ общеплезни дѣла, не ще търпятъ иѣкакъ да ся покажатъ предъ свѣта; че сѣ изгубили то благородно чувство и пр. Подиръ словото испѣ са царската пѣснь и начна испытаніе-то на кое то реда ся изложи въ програмата. Само на турскитѣ языкъ не са испитвахъ защото турскитѣ ни учителъ Г. Симеонъ Станчевъ преди испытаніето побѣгна ноше отъ Сливенъ за много причини, а главната е, че му излѣзоха на видѣло мюзевир-лицити и злоупотребленіята, които вър-нили съ помощта на турскитѣ языкъ.

Сѣщо приказа Г. Доброплодный слово и въ Клуцохорското училище, както и въ дѣвическити, съ кое то ся трудеше да распали сички къмъ учение и да имъ вѣдѣ-

хни съгласіе и любовь помежду имъ. Не премѣля въ тѣзи случаи и ползата коя то бы ся исчерпила, като сѣ сичкити у-чебни заведения подъ единъ диорганизмъ и съединени. Успѣхити бѣха доволни, както показяхъ отговорити имъ и годи-шната имъ класификація, като изключимъ лѣнивити и онѣи, които не сѣ дохождали редовно въ училището.

Ученицити ся распуснаха на 1-й Ав-густъ, като ся свършихъ испитаніята и стана благодареніе Богу.

Г. Доброплодный яви на градоначал-ницитѣ че ще пѣтува дору трае рас-пуса за неговъ си потребѣ; но научава-ме сѣ че той отъ дѣто миналъ трудилъ се до колкото е можилъ, да распали жи-телити къмъ просвѣщеніето: тѣй въ Ве-чера село хуртувалъ на селянити и у-чителити, какъ трѣба да си наредятъ у-чилищата и ги настанилъ. Въ Градецъ сѣло, като намѣрилъ обществото имъ на двѣ партіи и учителити въ недоволствіе въ събора на по първити говорилъ имъ доволно вѣрѣмъ за тойзи предметъ. Въ Жеравна село дѣто ги намѣрилъ съгла-сни и распалени за общото добро, дър-зналъ и въ черковата имъ да ги насърчи съ едно слово, кое то се свършило съ топли молитви къмъ Вышняго за благо-дѣнствіето на милостивы нашъ царъ и Султанъ Абдулъ Меджидъ, като испѣли и царскитѣ пѣснь. А въ Котелъ учил-щата были въ зло състояние, и ако да се е говорило доволно, нищо добро не ся заключило, защото голѣмо не-споразумѣніе сѣществувало е между младитѣ и старитѣ. Въ Османъ па-заръ сварилъ Венеамина, когото отъ Вър-бица былъ дошелъ тамъ за котленската работа, дѣто бѣха отфѣрлили на прѣоб-раженіе имято му и го намѣстиха съ царското но и то не трае.

Въ джузаята были начинали да правятъ ве-ликолѣпно училище. А въ Разградъ, като о-станахъ безъ учителъ, удѣжили Господъ до-броплодного да имъ намѣри нѣкого както ти желаятъ. Въ Рухчюкъ си слѣдвали училищата редовно само едно малко несъгласіе сѣще-ствувало между учителитѣ, кое то може и да е исчезнало до сега. Въ Ибрана Господ. до-броплодный поканилъ наши-тѣ тамо съотече-ственници Сливлянци да помогнатъ и тѣ иѣ-шо, и тѣ решили да подарятъ на сиромашки-тѣ училища по селата около Сливенъ. Таки-

зи се показвали Братя Петровицъ, Г. Нико-лчу Ченовичъ, Василъ Михаилъ, Дучевичъ, Братя Сивови, Костаки Поповъ отъ Яболовъ който испроводилъ за Отечеството си и Гло-бу сѣ даръ, а на Сливненското дѣвичееко у-чилище, подарилъ и едно тѣло Географически Карти, Господъ Анастасъ Дуклади, който е тако-жде единъ отъ родолюбивитѣ ученолюбивитѣ Българи. А братя Петровицъ Господъ Георг-ин и Костадинъ подарилъ и кѣщата ся въ Сливенъ на Сливненското училище. Само то-ва е было жално че Гърцитѣ мѣали тамо то-лкози учебни заведения добръ наредени, а И-браилскитѣ Българи още не сѣ наредили та-квози Българско и ако да има тамо двама у-чителы Българи частни. Въ Галацъ ходилъ и видѣлъ мѣстото, кое то были купили Българ-итѣ за черковѣ и были зафанали да носятъ камани, и на то настоявалъ най много Ан-таки Свѣщовчанитѣ. Варна Българитѣ искали да отворятъ едно Българско училище, а е-динъ отъ Варненскитѣ гагаузи чорбаджия ка-залъ по добръ да изгубя двамата си синове а не да остава да се отвори въ Варна Бл-гарско училище. Въ Бургасъ имало нищо българско, въ Карнобатъ приближавало да ся свърши великолѣпното имъ училище подобно на клуцохорското.

Господ. Доброплодный върна се въ сли-венъ на 1. септемврія. 2ий началъ предавані-та си: по защото имаше турски учителъ той излѣйствува и гражданитѣ съ ревностъ пазарихъ олзи деиѣ одного учителя Ахмедъ Ефенди отъ Цариградъ младъ ученъ и съ бла-городно поведѣніе. Вчера началъ да предава точно и Грамматически. Нашата П. Гимназія сега се нарича — Сливненско — Асенси-ка (а не Сливненско-Клуцохорска).

Сѣщо пѣтува за своя си потребѣ и клу-цохорскитѣ учителъ Господ. Симеонъ хаджи Елчевъ, който се върна на 7. септемъ и на-чна предаваніята си на 9.

Асенси-ка (или клуцохорскія) мостъ, който вѣки на раздѣла клуцохоръ и Сливенъ чрезъ асенската рѣка, кое то змѣи, толко сил-на и много дохожда отъ асенскія боазъ, за-фана да се прави и скоро ще се свърши, и тѣй природното раздѣленіе изчезва. Слив-енъ се съединя съ клуцохоръ [или Асеница] чрезъ тойзи мостъ, който дава едно украше-ніе на Града.

Научавахи се чи Яболоцитѣ имѣла тѣзи години толкози ревностъ за ученіето, защото Господ. Чинтуловъ щялъ да остави. Жално!

Тѣзи сѣ доволни за сега мысля Господ. Редакторе, и заминахъ буля предѣла на пре-дсловіето ми; но по добръ е таквиза рабо-та да се обнародватъ, за да принасятъ иѣ-какъ позѣмъ.

ТРОЯНЪ 12 Септември

Г. Д. Цанковъ,

Прочетохми въ честниятъ ви листъ Брой 76 страница 372 дето ви съобщава ловишкитъ владишки кореспонденци за злото състояние на училището по коя причина беше въ зло състояние тоя дописникъ споредъ мислята си казва чи са сами гражданити причина на това а Владиката не, защото Н. П. отъ голѣмото си родолюбие имъ (на гражданите) общавалъ 15000 гроша само да са съгласятъ. Кому казва дописника чи давалъ владиката 15000 гр. на ловчанете ли или на други, които непознаватъ владиковото родолюбие? не бѣшели подобре да бѣ илчаль тоя дописникъ, та съсъ лъжливото си казванъ да не разбутова истина та да ся яви на цѣль свѣтъ? Ний тоя пѣть нема да са простираме по надалечъ, по само ще кажемъ, кое-то вчера добре научихме. Владиката прѣди единъ години обричалъ 12000 гроша за единъ учителъ по то било чисто лицѣмеріе, сирѣчь, давалъ съсъ дума, а когато отишли да му ги искатъ той имъ тогава прѣдложилъ нѣкакви прости отказванія кои то щя замѣля като да не бы да отворя работа по голѣма въ Градътъ и вѣстникъ-тъ ви.

Вие твърдѣ добръ сте са сътили, като казвате: това ние мѣчно сме расположени да го повѣрваме защото една владика, която има сичката властъ въ рѣкѣта си, иска да вѣрше, тя не сѣе само безъ да меси. и Н. П. когато за 8-9 години (отъ какъ е дошълъ въ Ловечъ) никаква добринка не можа да стори, помислете сега такъвъ чиякъ какво мисли и како може направи? съ единъ думъ нищо. Земя отъ стадото си какво то поиска а полза пѣма отъ нѣго колкото капка вода въ морето Той твърде добръ е намѣрилъ слѣпо време и си разиграва коньтъ както ще ами за кого го разиграва? Дали задѣцата си или за нѣговите млади години? тука са разумева чи Н. П. на какъвъ то масторъ е слугувалъ такова искусство е научелъ; сирѣчь нито за себѣ си похвада, нето за народатъ полза, прочее такъвъ чловѣкъ на какво прелича? На голѣмо Дѣбище планинско, ала бесъ плодно. Нека сега дописникъ тѣ да докажи, тай ли е или не. Още нека ни

докажи дописникъ тѣ, като толкова хвали владика чи былъ родолюбецъ, дали отъ голѣмо родолюбие си зѣ заети те съ ляхва пари отъ троенскитъ манастиръ долни които бѣ далъ горни и сега ги зѣ долни ето ви родолюбие, далъ пари горния цѣна около 11000 гр. а днесъ ги зе надолна цѣна, който направи пѣтъ и на шарлатанина димитра янелия хекимъ да си земи и той отъ мѣнастиря тѣ парите долни кои то има да земя 3000 гроша Качулато родолюбие !!! . . . това ли знай Н. П. да върни за добро?

Нѣговите исторіи, са много ами токо да ги оставимъ, пакъ и Н. П. доноселъ работа ползна за народъ-тъ та сѣки да са незаписваме съ Вѣстникъ тѣ ви и да му показваме злите дѣла.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Много пѣти са е случвало на високата Порта да вижда отъ свонти подданици да земѣтъ чуждо покровителство и то злоупотребително, а нѣ законно. Таквизи лица, родени, отхраниени, уженени у Турско, бащити имъ, дѣдити имъ и прѣдѣлите имъ, турски подданици чрезъ пари откупуватъ едно чуждо покровителство. Нѣ не стига това, тѣ иматъ още и мюлкове на турската земя. Видися че Н. В. великитъ везиръ, по пѣтуваніето си да е видилъ много таквизи лъжливи чужди подданици, и за това В. Порта напомнюва на чуждити посолства за това незаконно постъпуваніе, съсъ слѣдущиятъ меморандумъ, испратенъ на сѣки посланикъ у Цариградъ, отъ 2/14 Септември 1860 (24 Септеръ, 1277)

Господине Министре,

Знаете че чуждите подданици въ Турско иматъ нѣкои преимущества и привилегіи дадени отъ Високата Порта споредъ нѣкои трактати. Едно голѣмо число отъ отоманските подданици, като имъ ся ще да ся ползуютъ отъ тѣя преимущества, отказали сѣ отъ властѣта на Н. В. Султанъ, каго отишли полъ чуждо покровителство. Вы-

соката порта рѣши щото тѣзи нови подданици да са турятъ подъ законити на отоманското правителство за сичкити работи, които сѣ по накрѣпши отъ ватъ сѣ си измѣнили поданството, щото тѣ нѣма да бѣдѣтъ наследници на роднити си, отомански подданици, и че тѣ ще бѣдѣтъ длѣжни да излѣзѣтъ отъ имперіята, въ три мѣсеца слѣдъ като обявятъ че сѣ си измѣнили покровителство.

Ако въ този случай, тѣ иматъ още мюлкове, трѣбува да ги продадѣтъ безъ забавѣ; ако тая продажба не са свѣрши въ трити мѣсеца, ще си отредѣтъ за тая работа единъ законенъ вѣкиинъ, избранъ отъ подданицити на В. Порта. Тѣ трѣбува да земѣтъ съ себеси и женити си и дѣцата си, и ако мѣжду послѣднити има възрастни, ще имъ е слободно да останатъ у Турція или да са махнатъ отъ тамъ. Високата Порта не ще остави да имъ са даде никаква чужда рекомендація, нити съобщеніе, нити покровителство, и ако между тѣя нови судити са намѣрятъ нѣкои, които не щѣтъ никакъ да послушатъ рѣшеніето на В. Порта и да са махнатъ отъ тая земя, ще са принасятъ съсъ тѣхъ и ще ги иматъ като подданици на В. Порта и като таквизи, които сѣ подчинени на отоманскитъ законъ.

Чуждити подданици ще са съображаватъ съ това рѣшеніе въ продълженіе на три мѣсеца отъ обнародваніето на това рѣшеніе.

Подписанъ Али.

Въ сѣбота вечерѣта, министрити и високити чиновници на В. Порта са збраха въ Арзъ Одаси за да чуятъ като ся чете Императорскитъ хатъ, съ който Н. Им. Вел. Султанъ ви ка временно на службата на министрътъ за външнити работи, Н. В. Аали паша, който ще си държи прѣсѣдателството на танзиматскитъ свѣтъ.

Сардинското правителство свика парламентът за да си даде гласът върху единъ законъ който да даде власт на това правителство да извърши присоединеніето на други земи, слѣдъ като си изразятъ свободно волята съ всеобщо жребіе. Тоя законъ слѣдува подиръ едно изложение на причините което Г. Кавуръ прочете. Като истълкува причините за извънредното свикване на парламентътъ, това изложение показува политическата програма, която сардинскіятъ кабинетъ мисли да извърши въ сегашните догадки и на Италия. И споредъ това на тоя документъ трѣбува да му са даде внимание.

Слѣдъ като похвалява парламентъ че одобрилъ министерството да направи единъ заемъ отъ 150 мил. който даде сила на правителството да си нареди войската и да направи да са почита несмисаніето на другити сили въ италійскити работи, и да освободи твърдъ бържи Омбрія и Марини, Г. Кавуръ олава въпросътъ за Венеція. Г. Кавуръ обявява, че рѣшеніето на кабинетътъ, за тая работа, е да не докарва въ голѣми опасности, нѣ само причината на Италия, нѣ още и свободата на Европа, чрезъ едно безплатно и опасно нападение, което може да ссѣюзи противъ Италианцити упазителни европейски сили и да гилиши отъ състраданията отъ най свободни държави; че, слѣдователно сардинія мисли за по добро да са послужи на Венецианити като са направи една силна Италия и че като са достигне тая цѣль, твърдъ е увѣрена че общото мнѣніе, на народити и на кабинетити, мисль противно а едно неблагоприятно предпріятіе, ще са покажи пріятно за самото рѣшеніе на италіанскіятъ въпросъ способенъ да сключи за сѣкоги въ южната Европа ерата на бойовети и на революціята.

Още поголѣми причини казу-

ва Г. Кавуръ, заповѣдуватъ и да почитаме градътъ Римъ. Въпросътъ за Римъ не е отъ онѣзи, които само сабіята може да развържи. Нѣравственици силки могатъ да са навиятъ само чрезъ нравствени сили. Слѣдователно, трѣбува да са чака времето и вліяніето, като преродената Италия ще направи въ свѣтътъ едно измѣненіе съгласно съ желаніето на Римлянити, съ духътъ на добрити Италианци и съ съ истинити и твърди интереси на католицизмътъ.

Нѣ ако и да бѣше смѣшна тая мисль, само присѣтствіето на французкити войни въ Римъ трѣбува да е доста да направи да са остави сѣко намѣреніе да са нападне на Римъ. Да са противи на французкити войни, това ще бѣде помного отъ една печута лудина, това ще бѣде една голѣма погрѣшка, която като запечати на челото на Италия единъ бѣлѣгъ за една голѣма неблагогарность, ще има за слѣдствие съсипуваніето на Италия.

Ако французките войни като държаха Римъ, когато тѣхниятъ великодушенъ Императоръ са бѣше на Мажента и на Солферино, нѣмаша състраданіе за истинити интереси на Италия, Сардинія не щеше да въспріеме помощта на силната сѣсѣдница за да при земе свободата и независимостта на Италия. Нѣ ако на тоя чясъ Сардинія не може нищо да стори за Венеція и за Римъ, тя не ще направи сжщото и за другити части на Италия, които сж веќе освободени, и които осѣщатъ нуждата за непосредствени и скорни мѣрки.

Г. Кавуръ развива причинити споредъ които Италия привлече състраданіето на Европа, като напомнява въздржността и умеренността, които показа народътъ отъ средната Италия додъ са присѣдини Сардинія. Работити казува той, трѣбува да са извършатъ сжщо тѣй и въ южната Италия. Инакъ, народното движеніе ще падни въ опасность. Викторъ Емануилъ, въ името на когото народътъ са

подигна, има къмъ него особни длѣжности и, предъ Европа и предъ потомството, ще отговори за честта и мѣ Той ще го остави свободенъ да си даде гласътъ, и слѣдствіето на гласътъ каквото и да е, ще са почете. Споредъ сжщиятъ начинъ ще са дава гласътъ както и въ Тоскана и Емилиа.

Обаче полезно е, продължава Г. Кавуръ, да ся обади, че ако сичкити тѣ, които помогнаха на въстѣржествуваніето на народната причина, сж сжгласни сж съ правилото на присѣдиненіето на южната Италия, обаче има много които вѣруватъ че то трѣбува да са остави додъ са рѣшатъ въпросити на Венеція и на Римъ. Едно таквози намѣреніе, ако са извършеше: ще има най злочестити сътинни; защо да са държи едно неправилно състояніе въ Неаполъ и Сицилія, не може са истълкува инакъ освѣнъ по една причина, че искавъ да уноти ебятъ революціята за да довършатъ ослободеніето на Италия. Въ положеніето дѣго са намира сега италія, което наскоро ще стане една държава отъ 22 милиона наредъ, държава силна и слединена, която ще има безбройни извори, колкого вещественни толко и нѣравствени. помощта на революціята ще е едно збѣркуване съсѣмъ важно. Трѣбува да са каже свободно, че революціалната ера трѣбува да са свърши за Италия. Италия трѣбува да почне періодътъ на вътрешната си преба. Едно друго постигнуваніе ще направи Европа да вѣрува, че революціята за Италия е една цѣль, а нѣ едно средство. Общепародно мнѣніе ще са покажи противъ италія и ще стани помощникъ на неприятелити ѝ. Съ една дума довършваніето на италіанското предпріятіе ще стане невъзможно.

Една телеграфическа депеша, обнародвана въ европейскити вѣстници, извѣства че Испанія пратила на силити една нота, съ която подкрѣпва протестацията на Неаполскіятъ царъ и която сж основава на исторически причини. А Испанскити вѣстници увѣрватъ че Россія протестувала противъ влизаніето на сардинскити войски въ Неаполъ.

ското кралство. Една руска ескадра унѣ щѣла да сѣ събере при Гаета.

Сардинскіятъ царь като отишѣлъ на Анкона издалъ слѣдующата денна заповѣдь къмъ войската:

« Войни, азъ съмъ благодаренъ отъ васъ защото вие сте достойни за Италия. Съ оржіята, навихте вашити неприятели; съ вашето поведеніе, обезоружихте клеветниците на италианското имя. Навитити които азъ оставамъ свободни, ще говорятъ за васъ и за Италия по ебанѣ, като видѣха че Богъ награждава оногози който служи на народътъ, а не оногози който го угнетява и ненавижда правото на народити. Ние трѣбва да основемъ твърдо Италианската монархія въ свободата: народътъ ще ни помогне за това съ редъ и съгласіе. Народната войска ще умножава вынагиотъ день на день славата която е отъ осемъ вѣкове на самъ върху Савойскіятъ кръстъ. Солдати! азъ земамъ командата, много ми сгрува ако не сѣ намера азъ първий тамъ дѣто може да е опасността. »

Прочутіятъ републиканецъ, Мацини обнародвалъ въ вѣстниците единъ манифестъ, съ който ише три нѣща. Първо иска щото 25-тѣхъ милиона Италианци да сѣ оставятъ сами да си бѣдатъ господари у тѣхъ си. Второ иска Г. Мацини да сѣ изпълни програмата на гарибалди и на Кавура, сир. да са изпадне на Римъ и на Венеція.

Третьо той иска щото сичкити италиански земи да неса даватъ на Сардинія, а да сѣ основе едно италианско царство, което ще има за столица Римъ.

Г. Мацини има право, нѣ какъ да ся правятъ Австрія, която не дава Венеція, Франція която не дава да бутватъ Римъ, и Сардинія, която иска да направи едно царство макаръ италианско нѣ съ име Сардинско.

Поддиганіето на народътъ въ напската държава слѣдва, и народътъ иска присъединеніето си съ Сардинія.

Папата държалъ единъ съборъ на 16 Сеп. нѣ не ся знае какво са е

рѣшило, въ тоя съборъ, освѣнъ това ся знае, че папата нѣма да остави Римъ

Сѣкакви нѣща и Новини.

— Чисто православніятъ Бурмовъ станалъ протестантинъ, казуватъ едни — какъ може казуватъ други когато ние знаемъ, че Бурмовъ, зѣ да не си умѣрси чистогата на православіето, не фаща дору у рѣжа бѣгарска книга, която не е печатана у православна печатница!

Тая е прикаската отъ нѣколко дни нѣсамъ между нѣколко Балкапанди. И нѣстинна, Бурмовъ — увѣрватъ ни други — като пріе да фабрикусува Бѣгарскити книжици, първото му условіе сѣ съ чорбаджити на общината бѣше да ги печататъ у православната печатница на православніятъ Ексарха. Това условіе сичкити Балкапанди го помнятъ; и сега като гледатъ че Бѣгарскити православни книжици са печататъ у протестантската печатница (на Визиръ Ханъ), зѣли причина да мислятъ и да казуватъ че православніятъ Бурмовъ станалъ протестантинъ.

Ние имаме до брой 17 отъ Бѣл. книжици и тамъ видимъ че сѣ печатани въ печатницата на Г. Ексарха, който призира за православіето. Ако видимъ въ брой 18, който още не са е явилъ, че е печатанъ у протестантската печатница, тогати друго не можѣмъ да заключимъ освѣнъ че чисто-православніятъ Бурмовъ, Кіевскіятъ Богословъ трѣбува да са е побъркалъ на умѣтъ, горкіятъ, отъ Цариградскити топлени!

— Ишиятъ ни отъ Битоля 15 Сентем.

« Като минамъ Садразамѣтъ прѣзъ Велесъ, задигналъ философа Йордана Хаджи Констандинова, и го довлѣкоха тука да го съдятъ. Казуватъ че тукашиятъ грѣцки властича (неговъ пріятель) го похвалилъ много на везиря. Други пакъ казуватъ, че скопичити сѣ опазвали отъ него. Какво да му сторѣ? За таквази глава таквази брѣсникъ. Умъ царува, умъ болярува, а юлакъ лозе копче. »

— Прѣдъ двѣ години отъ нишката каза бѣха пратили въ заточеніе на Бруса и Изантъ десетина Бѣгаре, които най много сѣ упирани да даватъ на тамошнитъ бѣйове нѣкое си даване, което было умъ безправедно спорѣдъ тѣхъ. Садразамѣтъ, като былъ сега на Нишъ, испиталъ работата и разумѣлъ че Бѣгарити нѣмали право. Види ся нѣкоя отъ тѣхъ Бѣгари да сѣ са противили на рѣшеніето на Великіятъ Везиръ, който послѣдствіе на това заповѣдалъ да ги доведатъ у Цариградъ.

Петъ или шесть души отъ тѣхъ сѣ запрени сега на заптіето въ цариградъ.

— Презъ тѣя дни Н. В. Князь Куза направи визита на посланицити на чуждити сили въ Цариградъ. Миналіятъ четвъртъкъ былъ на осѣдъ у английскіятъ посланикъ, а въ сѣбота вечеръ Н. В. Султанътъ го пригласи да присѣтствува на едно представеніе въ царскіятъ театръ на долна бахче.

— Между Битоля и Солунъ направили телеграфъ, който фаналъ да работи.

— Исна отъ Доброджа извѣстятъ, че новото татарско село Меджидіе отъ день на день са уголѣмява съ съ пріижданіето на нови Татари отъ Россія. То имало сега до 20 хиляди души.

— Княгинята Даринка, жената на покойніятъ Князь Данила, черногорски Князь, рѣшила да остане да живѣе у Цетина, и отъ почетъ сенатътъ я пригласилъ да присѣтствува въ засѣданіята му. Казуватъ, че планіето ѝ възлѣзува до 300 хил. флорина.

— Пригласяватъ ни да обнародваме слѣдующиятъ циркуляръ:

РУССЕ 1 Септемврія 1860.

Защото дадохме край на познато то сѣружіе, кое до днесъ имаше съ Г-на Мавриди въ търговскѣ тѣни тука кѣщъ подъ названіе « Мавриди и Братія Х. Петковичъ, затова съ настоящего си имаме благодареніе да ви обявимъ, какъ управленіето за въ слѣдующее на тая нашѣ тука търговскѣ кѣщъ пріехме нѣя, и ще слѣдува да върши прѣжнитъ свои търговскы дѣла, подъ управленіето обаче и названіе на насъ.

БРАТІЯ Х. ПЕТКОВИЧЪ.

Въ тѣхъ нашѣ търговскѣ кѣщъ пріи торговѣ тѣ, коѣ то ще правимъ за нашъ счетъ ще пріимѣ и изпълняваме съ най жарко усърдіе всякакви търговскы на пріигели тѣ заракы за купуваніе, пріеманіе и испровожданіе на стоки всякаго вѣдн. Прочее като ви приосѣме пріятельскы тѣ ся поздравленія умоляваме да нѣ почитате всякога съ чест тѣ тѣ си зѣли вѣдн, и да забѣлежиге долни тѣ нѣ подписи.

Ваши всеусърдни на заповѣдите ви
Братія Х. ПЕТКОВИЧЪ.

Х. Атанасъ Х. Петковичъ ще под-
писва.

Х. Петъръ Х. Петковичъ ще под-
писва

— Пишатъ ни отъ Къзжикъ отъ
26 Септемврия :

• Оная недѣля азъ ви казахъ, че нѣма
надѣжда да видимъ въ Къзжикъ партити
слѣни въ едно, и да дѣйствуватъ съгласно
за общото добро. Това го изрекохъ защото
упѣрството бѣше достигнало да най-высо-
къ стѣпнь. Накаленъ за това, менѣ никакъ
не ми миша прѣзъ умиръ, че сѣкоги слѣдъ
такъзи упѣрства отведнашъ ся явяватъ, или
голѣми злочестія, или едно бѣзсменіе ненадѣй-
но. По благопоучіе, у насъ са случи по-
сѣднѣното, и то споредъ едно приключеніе
което стана тѣ дни въ градътъ ни.

• Г. Станчо Ариаудовъ бѣше дошелъ тѣ
дни отъ Габрово въ Казанлъкъ да направи
годежъ за сына си, Г. Христа Ариаудова
въ Циградъ, съсъ момата на Г. Толора
Маньоглу. Токъ почтенъ старецъ отъ Габро-
во сполучи да примири двѣти непримирливи
Къзжикъшки партіи, водими, едната отъ Г.-
С. Груйоглу, а другата отъ Г. Т. Маньог-
лу. Отъ сега, както са обзаватъ двамата
згодени да са обичатъ и почитатъ въ сичкиятъ
животъ, тѣй и началниците на двѣти пар-
тіи са обриватъ да са обичатъ и почита-
тъ въ сичкити работи за общото добро.

• Г. Станчо Ариаудовъ бѣше обсищанъ
съ почести отъ страната на сичкити граж-
дани Българи и турци. На разни мѣста ста-
вахъ радости угощенія въ честь на Г. Ари-
аудова, дѣто присѣдствуваха сичкити ли
отлични хора, християни и мусулмани. На
челѣка са нажелаваше да глѣда двѣти пар-
тіи да бѣдѣтъ наедно като братія.

Ние неможимъ осѣбъ да сподѣлимъ ра-
достъ та на пріятелити на къзжикъ за
това примиряване на партіити, и да благо-
даримъ на Г. Станчо Ариаудова за това
негово потрудуване за общото добро на е-
динъ градъ, отъ жителити на когото много
може да са надѣва. А пакъ на згоденити
имъ честити годѣжътъ, който е билъ при-
чина на едно такъзи спасително приключе-
ніе въ Къзжикъ, годѣжъ, който ще оста-
ни за поменъ.

— Пишатъ ни отъ Дупница,

« Отъ какво си е отишелъ, изъ града ни
Царскій делегатъ нѣкъзъ, въ церков-

нати ни молитви нема да са чюе нито па-
тричко нѣма нито владычко освѣтъ нѣма то
на любезниятъ ни самодържецъ султанътъ.

• Прѣзъ мѣсци. юлия и Августа. нема
да каине капка дѣждъ тукъ по нашити мѣс-
та и отъ голѣмата горещина, гдѣго бѣше
презъ тѣ мѣсци, гроздіе то: кѣто нѣма е единъ
Главенъ поминакъ на дупничани тѣ окапа, и
колко то е останало и то ситно. Простити
хора казватъ че това наказание е проведено
на дупничани тѣ отъ бога защото си изго-
нили владыка та Паисія. Това като го
чюлъ единъ младець одговорилъ: Да, не наказува
ни богъ защото си отиде владыката, но
защото го прибрахме и го пунахми въ
церковата си изирьси я съ фанариотст-
вото си, и защото му не дадохме пет-
тъ пари като самоковци, види са, казалъ
младия дупничанинъ да не сте са научи-
ли какво е правилъ Паисій съсъ млада-
чка та и хубавичка та джумалійка, коя-
то той отпусти отъ Законъта тѣ ѣ мѣжъ
за да угоди на свои ти страсти, за-
що ни наказва богъ казвалъ дупничанина.
Браво на тоя младець че са отговорилъ
право и казалъ истинна та «—

— Едвамъ вчера Гръцити избраха
Кизикъскитъ владыка, Г. Юникія загрѣ-
чки цариграшки патрикъ.

— Пословицата на св. писаніе ка-
зва: « койго копае трапъ на други самъ
пада/въ него » и тѣ падѣтъ Г.
Бурмова. Той искаше едно време да
излѣзе на давія съ францушкити калу-
гера, че ушь му пречели и не мож-
лъ да спи ношъ. Нѣучяваме еж сега
че повикали Бурмова на давія за дѣто
помѣстилъ укорите противъ личността
на Г. Михайловски въ 11 брой на
книжницити и го отсѣдили да помѣсти
въ свонти книжници отговорътъ на Г.
Михайловски.

Горкитъ Бурмовъ рливътъ умъ и-
на за да може да разсѣди кого мо-
жатъ да викатъ на давія.

— Пишатъ ни отъ Битоля 17 Сеп-
темврия:

Онѣзи недѣля ви явихъ че Сад-
разамина престижна и че доведе дас-
калъ Йордана: нѣмъ тѣзи недѣляжъ ще
ви явя и ощи помпошко повини си-
речъ, хаберы и тѣ сж тѣзи. Въ мина-
лѣтъ Сръда той повика гредоначални-

цыти и други първенцы отъ сичкити
вѣри и народности шо сж намѣрватъ
тука и имъ наречи много помежду
които бѣше и за казиното на Ели-
ската пропаганда за да сж затвори
заповѣда, но да сж живи отъ наоко-
ло фанариоти панелиписти, налегнаха
да молятъ и бѣха зѣврнали работата
и туку речи за казиното маслахатъ
бѣши сж замѣчалъ и забравилъ. Но
нали знаешъ че острото желязо не-
стои въ торбѣтъ, и наймного пра-
вдинкѣтъ на тукашнитѣ бѣдни Бълга-
ри мысля че ще излѣзи на видѣло; на
казинистити работата излѣзи пукната
Не ги наемна да си натискатъ парца-
литѣ но поискаха да уплашатъ Ве-
зиря и тѣй сж помѣсиха въ правител-
ственнитѣ маслаги и намѣриха бабан-
ка си въ пладня срѣщо слѣпцы и да
видишь какъ. Едно влахче бѣши уби-
ло едно го турчина онази година и бѣха
го осѣдили за смъртъ но припаднали
бѣха на молба и бѣха оставили за
Везиря като доиде да реши за тѣзи
причина. И тѣй шомъ като доиде той
и тѣзи причина като я разгледа, Ве-
зиря отреди да сж посече гореречен-
ното влахче. На това отгоре казини-
стити протестираха върху Везирското
решѣніе и съ една достоукорна дѣр-
зость му подадоха протестътъ. Това
шомъ като видя Везиря, сж разлюти
много и за единъ часъ ги привика да
ги пита. Тѣе нахѣлтаха една тайфа
многобройна за да го уплашатъ и на
сичкити му питаія твърде безсрамно
му отговаряха.

Послѣдствіе на това Великия Везиръ за-
веде да запрѣтъ тѣ казинисти Елини, кои-
то сж деветъ души. Днесъ сж заграха на
Цариградъ.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Октом. 4

Лир. Тур.	Гр.	...	...	124	10
Лир. Англ.	...	...	...	136	10
Минцъ...	...	...	...	64	
20-франгъ	...	...	...	108	20
Полъ Емл.	...	...	...	24	25
Медж. бѣло	...	...	...	24	25

Отъ долниятъ членъ, нашити читатели ще видятъ рѣшеніето на нашиятъ религіозенъ въпросъ. Товаръ-шеніе още помного са разясни, стѣсъ явяваніето на П. Г. Иларіона при П. В. Али паша, Харджіе назирѣ. Али паша далъ на Г. Иларіона да разумѣе, че раздѣленіе на българитѣ отъ Гръцитѣ не може да съществува и трѣбува Г. Иларіонъ да ся покори на господарятъ си гръцкіятъ патрикъ. П. П. Харджіе назирѣ притурилъ че може да стане една комисиѣ, която да поправи работитѣ.

Ние ще додемъ върху тоя последенъ въпросъ.

Ние помилстахме за вѣнчанинѣ читатели долниятъ членъ, когото обнародвахми онзи денъ въ извѣстенъ листъ:

Высоката Порта веке даде отговоръ за исканіето на нашити Българи, отговоръ, който са чака отъ осемъ мѣсеца насамъ. Миналата недѣля тоя отговоръ са съобщили на нашити съотечественници.

Забавата на тоя отговоръ е лесно да са разумѣе. Първо, какво са исцелѣе отъ Высоката Порта? Ишеха ѣ ти да рѣши единъ въпросъ чисто религіозенъ. Ние думамѣ чисто религіозенъ, защото, сѣкоги вѣрни и сѣкоги припадени на обичаитъ си Господаръ Негово Величество Султанътъ, нашити Българи никога не сѣ искали друго нѣщо освѣнъ едно религіозно-народно учреждение, на сѣщата стѣпень и съсъ сѣщото естество, както е учрежденіето, когото имать сичкитѣ друга народности въ Имперіята.

Нѣ не е ли една глупостъ, едно безуміе безъ сравненіе, да са иска рѣшеніето на единъ въпросъ чисто религіозенъ отъ една властъ чисто гражданска, поне колкото са отнася до християнитѣ? Царско правителство имѣе свободата на свѣстѣта. И тая свобода на свѣстѣта нѣ отколѣ са

прогласи въ Хатихумаюнъ. Прочѣе какъ стана че нашии Българи са затекоха до една властъ, на която първото политическо начало е да стопъ съвършено вѣнъ отъ религіозни работи на народноститѣ подчинени подъ неинѣ скиптръ?

Да, каквото и да казуватъ, забавата, нѣка кажемъ по много, естество на отговорътъ, даденъ на нашити Българи отъ Высоката Порта, е единъ урокъ отъ който ще направятъ добръ да са ползуватъ, ако е истина че имать малко разумъ.

Обаче забавата за отговорътъ на В. Порта имѣе друга причина. Ишеха отъ царското правителство да рѣши греко-българската работа. А пакъ Гръцитѣ нѣмаха още патрикъ или поне наскоро шѣха да изгубятъ оногози когото веке имаха. Нѣка притуримъ и това, че събрани на съборъ нареченъ народенъ, тѣ едвакъ направиха единъ новъ уставъ.

Въ такви обстоятелства, естествено бѣше, че царското правителство трѣбуваше да казува на нашити Българи днесъ утрѣ до дѣто Гръцитѣ си направиха едно ново религіозно учреждение и единъ новъ патрикъ. Почтениитѣ министри на П. В. Султанътъ наистина трѣбуваше да мислятъ, че ако ветхиятъ гръцки патрикъ и ветхото учреждение на гръцката черкова не харесуваха на Българитѣ, новиятъ патрикъ и новото учреждение ще имъ бѣдѣтъ по вкусу.

Това което казуваме тука до толкось по много е за пѣруване, защото Высоката Порта даде отговорътъ си за нашиятъ въпросъ туку като Гръцитѣ си починаха отъ дълги умораванія и като си кусаха отъ плодови на новото си състояние на работитѣ.

Е, какъвъ бѣше отговорътъ на Высоката Порта за българскитѣ въпросъ? Ето го на кѣсо сѣмѣи такъвъ, както ни го ободиха устно очевидни свидѣтели:

Царското Правителство казало на нашитѣ Българи че предъ нейнитѣ очи първото нѣщо, което тѣ трѣбува да направятъ, е, да идатъ наедно съсъ владыката си, да цѣлуватъ ръка на гръцкіятъ патрикъ, да му искатъ прошка и да са подчинатъ покорно на властѣта му.

Царското правителство видѣса още да е казало на нашити Българи да си надяватъ за нѣкои отѣжки отъ страната на гръцкіятъ патрикъ. Нѣ въ какво ще състоятъ тѣ отѣжки? Това е което не са знае и което и самото царско правителство не знае, защото тѣ отѣжки не излизатъ отъ него.

Нѣ каквито и да сѣ и могатъ да бѣдѣтъ тѣ отѣжки, извѣстѣе е явно че единствениотъ имъ сѣдѣствіе ще бѣде да ни приближи съсъ Гръцитѣ и да сѣе малко по малко българскитѣ народъ въ Палелинизмъ. Ако е това дѣто го искатъ нашити Българи, ни можемъ да имъ пророкуваме че Гръцкіятъ патрикъ ще ги въспріеме съсъ голѣмо благодареніе и ще ги разрѣши безъ наказаніе.

Нѣ живата точка е да са помѣратъ Българи, които имъ иде одрѣжѣ за една толкось умразна низостъ и за едно толкось тѣло безуміе. Не е въке миналото време. И макаръ нашити Българи да не сѣ прочели толкось колкото Гръцитѣ, обаче ние знаемъ, че тѣ имать отъ една страна доста отечестволубіе за да отфрѣятъ предложеніята които издайници могатъ да имъ представятъ, и отъ друга страна, доста разумъ за да разбератъ теченіето на тѣхното зѣжливо мѣдруваніе.

И наистина, какво искатъ нашитѣ съотечественници по сичкитѣ градове, по сичкитѣ паланки, по сичкитѣ села български? Искатъ ли тѣ да са оста-

вятъ да ги продаватъ и да ги купуватъ чрезъ нѣкои Българи, тѣ сами продадени и купени отъ Гръцката патриаршія или отъ една чужда политика? Нѣ, тѣ искатъ една законна Іерархія, която да ги управлява духовно споредъ канонити безъ да ги продаватъ или да ги купуватъ за ползата на който и да е.

Ако нещѣтъ да ги продаватъ или да ги купуватъ чрезъ издѣйници, искатъ ли да ся оставятъ на нѣкои устѣжки? Каквато и да бѣде една устѣжка, тя е сѣкоги единъ синажирѣ, единъ бѣлѣкъ за робство и подданство

И какво ще излѣзе отъ устѣжки дадени отъ гръцката патриаршія? Ще излѣзе че нѣе ще принадлежимъ на Гръцкити, и тѣя устѣжки точно ще бѣдѣтъ синажирѣтъ съсъ който Гръцкити ще влѣкѣтъ българскіятъ народъ подирѣ си също тѣй както видимъ малки вапорчета да влѣкѣтъ подирѣ си къмъ черно море кораби десетъ пѣти по голѣми отъ тѣхъ.

Колкото и да ся види просто и грубо сравненіето, което направихме, обаче то е твърдѣ право въ нѣкое отношеніе. Защото, българскіятъ народъ, който е три пѣти по голѣмъ на брой отъ Гръцкити, почти сѣкоги е билъ жертва на тѣя послѣднѣти.

Нѣка прочее нашити Българи размислятъ добрѣ единъ пѣтъ за сѣкоги, и нѣка зематъ срѣдството, и да са оставятъ още да ги влѣкѣтъ подирѣ си Гръцкити чрезъ мечтатели и лѣжливи устѣжки. Защото частъ доде за да си принадлежимъ на насъ си. Нѣка побързамъ да го уловимъ.

Да, едно само нѣщо е сега възможно за насъ, защото то само е наистина народно и славно. Кое е това единственно нѣщо? То е да са туримъ на редѣтъ съсъ другити християнски народи отведнажъ и чрезъ едно великодушнo стараніе.

Защото единъ християнски народъ не го туримъ да е съсъ единъ други

народъ друго освѣнъ религіозни сношенія основани отъ Іисуса Христа. Като бѣхми станали роби на Гръцкити, то не бѣше отъ друго освѣнъ отъ съвършенната развала на религіознити сношенія, чрезъ които Іисусъ Христосъ е свързалъ народити помежду имъ безъ да ги подчинява единъ на други.

Слѣдователно когато Царята ни даде една народна Іерархія, безъ да ни подчини на единъ чуждъ народъ и безъ да ни иска друго нѣщо освѣнъ една лека покорностъ на каноническити закони, той са пренесе като истински представителъ на Іисуса Христа и истински началникъ на сички християнски народи.

Напротивъ, когато гръцкіятъ патрикъ ни отърва отъ рѣцѣти нашата народна Іерархія и направи българскіятъ народъ да бѣде робъ на гръцкіятъ народъ, той са пренесе като истински вѣроломецъ на Христовото ученіе и като истински презрителъ на Евангеліето и на священнити канони.

Слѣзъ нѣколко дни, може и тая неделя, единъ народенъ съборъ ще стане на българската черкова. Цѣльта на разгледуваніята му ще е отговорѣтъ на Высоката Порта за нашіятъ религіозенъ въпросъ. Не щемъ да сѣдимъ напрѣдъ за една непозната работа. Обаче нѣе сме увѣрени че ако интриги, които идатъ отъ Фенеръ или отъ друго мѣсто, додѣтъ да надвѣятъ, успѣхътъ имъ не ще да са продължи.

Българскіятъ народъ иска отъ сега да принадлежи на себеси черковно, и то нѣе съединъ начинъ несъвършенъ, чрезъ устѣжки мечтатели и способни да направятъ единъ честити а други злочести. Нѣе съсъ единъ начинъ съвършенъ безъ други ограничения освѣнъ ония турени отъ Іисуса Христа и отъ законити тѣлкователи на неговата света воля.

Това правило веднажъ турено, не остава на нашити Българи друго освѣнъ да направятъ едно сравненіе. Кое? То е да сравнятъ католическото духовенство, неговото поведеніе, неговото ученіе

неговити религіозни учреждения, съсъ мнимото православно духовенство.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 9-врія 18/30 1860

Въ миналіятъ вторникъ на тѣзъ недѣля стана пакъ народенъ съборъ въ метохѣтъ на Българската наша црква. Въ този съборъ който бѣше отъ еснафска стѣрна, съсъ подсъдателството на нашіятъ Влазика Царіона, много нѣща ся открихъ, които по настоящее оставатъ прибулени по причина че нашіятъ влазика бѣхъ го обмѣтали прѣзъ ношѣта самодивитѣ.

Народѣтъ, който ся събра по неговото повелѣніе, остана въ удивленіе като го наидѣри утрѣната въ постелка болѣнъ отъ лекоумната болка, както казватъ лѣкаритѣ. Нищо нѣмаше по за впечатление отъ колкото това представеніе: Въ срѣдата на одаята стоеше едно лѣгло въ което ся нахождаше единъ чернобратъ чловѣкъ доволно личенъ и снаженъ; неговото лице бѣше желто-блядо като восѣкъ, неговитѣ очи посѣриани и хлѣтнади като на мъртвецъ, неговото тѣло сѣпенно и недвижимо като мрамаръ подъ една намученна покривка. Народѣтъ, както владѣли и попове, които околѣ му стояха и слѣдно наставленіе отъ него чакахъ; хортувахъ му, пытаха даго златоустната негова оста ся отвори — но напразно; негови те синѣобляди и прѣсмъркнати устни едвѣмъ ся мърдаха отъ вѣрие безъ да съставятъ нѣкой рѣшителенъ и утѣшителенъ за неговото стадо слогъ. Когито негови те клѣпки начнаха да отлѣгватъ и отъ вѣрие да прихлупватъ блѣдо-огниятъ му гледецъ, ето и лѣкарѣтъ че прѣстигнахъ. Сичкіятъ народъ обѣрна своето съжажително око къмъ послѣдніятъ и съ нетѣрпѣніе го гледаше за едно благополучно слѣдствіе, което и хвати даже да ся разва по лицата на хората, отъ които мѣждуначнахъ да шумнатъ и да казватъ по междуси: избавихме го!

Лѣкарѣтъ незабавно хвърли единъ погледъ възъ неговото лице и удари рѣжа възъ дамѣрътъ му; не доволенъ отъ това, махна съ раката си направи знакъ да не шумѣтъ и опрѣ една зорла отъ лѣва стѣрна на гърлѣтъ му надъ която си по постави охото да слуша. Въ това вѣрие тинѣла голѣма владѣше и лѣкаря сѣки гледаше, който кѣто слуша петъ шестъ минути, исправися и

умисли. Сички тѣ хвятихъ да си слегне-
жатъ — знакъ лопавъ. Въ това монотони-
ческо обстоятелство, което никому охота да
продума не даваше, обади си единъ бѣло-
брадатъ старецъ и попита лѣкартъ — какъ
е? — Зѣтъ отговори онъ: види си че отъ
давно този чловѣкъ страдаахъ отъ една
сърдечна болешка, която нѣе назоваваме
атрофія на сърце то, сирѣчь куфо сърце, и
която днесъ е въ най голѣмиятъ си степенъ.
Има надежда и ще си мачимъ да го завър-
немъ, но колко и да направимъ, сърце не
можемъ му да; безъ него е билъ и безъ
него ще бѣде долѣ ви изгуби и го изгуби
тѣ. На това бѣлобрадатиятъ старецъ като
благодари лѣкартъ за неговата искренность
му каза: лопшево безъ сърце, но двама пою-
шаво е пакъ и безъ него; затова молниъ
ви правете до колкото знайте и го вдигне-
те.

Лѣкартъ бѣше толкова искусенъ дето до
вечерта го свѣсти и дигна; на утрѣна та
бѣше на крака векъ, и на третиятъ денъ
отиде на каніята за спасението на неговитѣ
чада, които даже живъ го оплакахъ.

Много до сега, безъ да знайтъ точната
причина, ся очудваха защо този чловѣкъ
по нѣкоги тѣй захеква; благодарность на
това обстоятелство, което ни я откри.

Въпросътъ за нашата Іерархія ако и да
можеше да земне едно слѣдно заключеніе,
по тѣя причини на нашата пастиръ, отложи
ся за утрѣнната недѣла, която изпълва и
пятнадесетъ речени дни.

Ако и да не е вѣроятно види ся че на-
шитѣ дѣйствущи лица клянятъ пакъ на
патриаршията грѣшка да ни придадѣтъ. Това
ако и да е голѣма срамота за народътъ,
можи да е много полезно за нѣког, които
даже и не преставатъ отъ да сновѣтъ
ежедневно при едно чуждо правителство и а
което ся уповаватъ да ги избави! (?)

Не отъ малко врѣме тукъ като досетихъ
Българи тѣ че не ще има никаквъ добъръ
за назъ отъ портата отговоръ, рѣшихъ ся
за унїята; за която и сичката масса е ра-
сположена, освѣнъ нѣкои лица отъ дѣйстви-
ущитѣ които клянятъ, както казахме, пакъ
къмъ вѣждѣ мѣсто.

Това за тукъ е тѣй. Но нашите тукашни
българи каквото и да направятъ дали само за
себе си го правятъ? Не- Тѣ смятъ въ крѣ-
гътъ тогази и сичките наши въкашани Бъл-
гари, защо друго яче каквото и добро да
направатъ то е зло: тукъ май главната цѣлъ
е народътъ да си остане цѣлокушенъ.
За това ако въкашаните чувствуватъ тѣя

нужда, не бѣше зѣтъ отъ сѣко мѣсто, сѣко
общество, да си даде мнѣніето и да каже
какво предпочита: унїята ли или пакъ грѣ-
шницата. За първата нѣе казахме условїята,
които никакъ не може да ни повредятъ; ако
не до тамъ, казахме и до колко може да
ни ползува.

Тѣзи мѣста ако нѣма до кого частно да
ся отнесатъ нека ся отнесатъ до вѣ-
стникарити, тѣ ще го съобщатъ. Този е
единъ способъ който ще открие общото мнѣ-
ніе на кадѣ тегли повече. За това ако и да
е късно сѣкаме да е юще време дѣто сѣко
мѣсто да може да си даде мнѣніето. Въ-
просътъ става много чувствителенъ за стра-
нитѣ, за назъ, които ся интересуватъ, не
ще ли бѣде! Увѣрени сме че въкашнитѣ тре-
ба да иматъ отъ всяко мѣсто по едно мнѣ-
ніе и да клянатъ възъ една страна трѣба
следователно да ся явятъ на источникътъ да
знае и той.

— Увѣрватъ ни отъ Галацъ че въ
Болградъ, Ренъ (Томарово) и Исманлъ ся
случило едно смущеніе между Молдав-
цитѣ и Българитѣ.

Молдавцитѣ отъ давно гонятъ Бол-
градийскитѣ Българи да имъ освоитъ
правата които иматъ; за да сполучатъ
тѣначали да искатъ първо солдати, ко-
нго не получили; работата дошла на
силумъ и тѣй улавятъ нѣколко и ги
запиратъ въ казѣрни тѣ. На това жи-
телитѣ ся отнасятъ почтено да ги и-
скаатъ; като не ги даватъ тѣ нападватъ
на казѣрната та, разсипватъ и освобо-
ждаватъ млденци тѣ, като бѣйватъ у-
правителтъ и военскитѣ тамъ чловѣци.
Също то това ся случаватъ и въ други те
два градове въ недѣля на 6 того.

Правителството за да примиря работа-
та пратило една орта солдати.

— Пишатъ ни и ни съобщаватъ отъ Же-
равна гнусното и безсѣвѣстното поведѣніе
на тѣхнитѣ духовникъ и на единъ отъ тѣх-
нитѣ чорбаджѣ Димчо Вѣлковъ, който го
подкрепява. Много време става, казва до-
писката, както сме въ търпение и гледаме
да по времето ги поправи безъ да става
нужда на свѣтътъ да съобщаваме сичкото;
това наше временно търпение никакво въ
гѣхъ измѣненіе не докаръ — тѣ пакъ тѣ-
хната си знайтъ. Работитѣ сж въ такова
сѣстояніе дѣто ни школа, ни общество вече
отъ тѣхъ може да ся закрепи и да върви
както треба

Чудно отистинна едно село, единъ градъ
да ся оставатъ на двама или трима чловѣци

да го водятъ и употребяватъ както щатъ
Колкото за чорбаджитѣ, то всяки ги знай че
тѣ сж изединици; за тѣхнитѣ интересъ тѣ
ся китѣ раскошни духове ги потирепляватъ
и подържаватъ за да могатъ да си постигнатъ
цѣлтъ. Но, духовникътъ, който е като тай-
ніята на всяки чловѣкъ, като има такова
поведѣніе защо го държатъ? да имаме едно ду-
ховно лице коя е цѣльта? не е ли едно
морално и нравствено утѣшеніе които чака-
ме? когато тога нравствено и морално утѣ-
шеніе ся измѣнява въ разврата и раскошно-
сть, не требали да го отбѣгваме и отдале-
чимъ отъ назъ?

Исторически въ никоя епоха нашити
калугери не сж ся явили за назъ полезни,
никоги не ся помислили за темнотата въ
която тѣхнитѣ народъ ся нахожда и да
ся потрудатъ да го избавятъ. Ако е тѣй
защо ся лжемъ отъ тѣхъ и ги оставяме
още да ни разврящаватъ и стрижатъ?

Може ли да бѣде по подобна отъ сега-
шната епоха да спомогнатъ? Въпросътъ е
тѣхенъ, какво ся направили? нищо друго
освѣнъ да ни плѣтѣтъ и препятствуватъ още.

Ако това е тѣй, за косто нѣма никакво
сѣмѣнїе, ако тѣ вѣждѣ да ни ползуватъ, ни
повреждатъ, защо тогава ги държимъ?

Голината е калугерска и Владшката, за
това, ако желаете доброто си, по скоро ги
изгонете и ся отъ тѣхъ отървете; врѣмето
му е сега и не сж бавете.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

КЪЗЪЛДЖЪКЪ 2 НОЕМ; 1860.

Господине Вѣстниконздателю,

Нашитѣ враждебници, нашитѣ говители
Грѣшитѣ, думамъ, още неможатъ да ра-
зумѣйтъ провѣнчанїето отъ столни-
натъ, на Августейшиятъ ни Царь Сул-
танъ-Абдулъ Меджита ефенди нашъ.
Неговитѣ заповѣди ся виждатъ като и-
грачки още предъ очитѣ имъ, тѣ, дума-
мъ, никое внимание не даватъ на неговѣ-
ятъ гласъ; това нека разумѣятъ чита-
телитѣ отъ долнитѣ ни редовце.

Нѣе Казанлъченъ, кои по търговѣ-
та си са отнесохмендо Едерне, истинни
зрителни бѣхмѣ на трагическитѣ тези
приключенїа.

На 26 Октомврія пожелахме като
християнски чада да потърсимъ крѣмъ

си отъ Пресвятата наша майка Църква: Нея прочее ся сподобихме да намериме тука у кириксаналиската, дѣто ся научихме че можеме да я намериме чиста Българскъ, защото само у нея Църква въ Едирне ся чува отъ дѣвѣтъ страна Български гласъ, и това знайте че съ много голѣми трудове можни да сполучатъ сѣбратіята ни тамошни Българи.

Прочее, като отидохме въ Църквата неискана радость усѣтихъ нашѣ души когато чухме слаткопѣнъ е то Църковно да ся върни отъ съотечественици тѣ ны, тамошни пѣвцы Г. Г. Петка Попазоглу и сина му Мирча Петкова, тогсва послѣднійгъ, види ся нарочно естество да е над-рило съ гласъ, кой кога запѣе сяко българско сърдце развеселява а завистливѣтъ Гръцки сдробява.

Правилото си слѣдува и нѣ се бежне сличателіе: Почна и службѣтъ Боже ствена, дойде време и за Апостолѣтъ (кога Българите отъ вечертъ още казали на гръцкѣ че ще рѣкѣтъ него день по български) и когато ся исправи рѣчениѣтъ Мирчо да го каже, гръцкѣтѣ осѣи като видяхме че бѣхъ приготвили друго едно гърче у Владикийѣтъ тропъ за да чете и то по гръцки, видяхме още и някъ отъ тяхъ че зехъ да поведиѣтъ като кози нагорѣ упанкѣтъ си, сирѣчь приготвяхъ сѣ забой Като благослови свѣщенникѣтъ българскійтъ чтець издаде гласътъ си, съвремено ся чу и гръцкѣ, и тѣй два различни гласа догдѣто ся чувахъ, видяхме нѣколко гръци противъ Българчето спуснати да му зематъ книгата и възбранѣтъ четеніето. Нѣе наскърбени и отъ родолюбие побудени за това спуснахме ся и отблъснахме ги и сиѣнихме да земемъ книгата на гърчето, отъ кое ся възподвовахме да ся свърши Апостолѣтъ по Български.

Отъ послѣ гръцкѣтъ мѣлви не ся траяхъ нѣе търняхме до ступѣтъ, и тогава по възможности показаме имъ че има Българи; нѣе можахме и подобри да имъ отговоримъ, нѣ като си наумивахме че сме гости по-граничавихме ся.

Това до толко ся случи на Димитровденъ, а въ неделата слѣдъ него,

гръцкѣтъ разлутени, разявени силно ся бѣхъ въоръжили да ся отсрамѣтъ, както тѣ думатъ на хондрокефалитѣ. Слава обаче и Благодареніе на Едирненскійтъ Губернаторъ, Негово Превѣсходительство Вели паша, че за да предвари зло-то, що можаше да ся случи, зе гръгы и ѣрки, и прогони войска да заградѣтъ църквата до отпустъ. Потая причини него день сполучихме да си останемъ не покѣтнати, работата обаче ся отнесе на Правителството кое понеже нѣе си свършихме работата и си додохме тука незнаеме какво рѣшеніе и край е да ло: Това оставяме на Едирненскійтъ родолюбцы, да удовлетворѣтъ въ слѣдующіе любопитството на читателитѣ.

Ц градъ ГАЛАТА.

»1860. 9—17 ноем.

Бае Драгане!

Сяощи доде на дюкена ми единъ гръкъ Фанариотъ, на имя архимандритъ Се-рафимъ (1) като токо доде; не калисмера не калиспера. Зхваща да мя хока псува и да мя обезчестява, като ми думаше: » Хондрокефалось Скатову-лгарось Гайдарось, подиръ пакъ турскы: Ешекъ, кератъ калѣтъ кафалъ-булгаръ, и...и други много който, мя е срамъ да кажа, а колкоме и да ви ги опиша! И то защо? че не му съмъ давалъ тютюнъ на въресія Чудо! голѣмо чудо! г-нъ Редакторе!

Подиръ азъ като го сѣгледяхъ, и като не го съмъ видѣлъ, нѣто го Познавамъ, отъ дѣ е? и отъ кадѣ е? кое? и отъ кое место? и казахъ му: Азъ на въбра невивамъ никому! ако и да е и пай познатъ мя а колко повѣче като на тебе, когото нѣе ты познавамъ, кой си! а Еше повѣче, на гърка, то не е бывало, нѣто може да бѣде! И той то газъ вѣлзе въ дюканиа, дръпна терзипте, расипа драмовѣтъ захвана да мя біе съ тѣхъ, и да мя псува и хока пакъ, както, и горѣ. нѣ като ся бѣха събрали единъ бюлюкъ, хамали, Слава богу тѣмъ, че го истласкаха вѣнъ отъ дюкена,тъ,

Този Фанариотъ бѣлъ за-

купилъ Манастирската Епархія, за, 120,000 гро., отъ гръцкѣтъ патриархъ, и като отишелъ тамъ, подиръ двѣ недели го и зидѣли отъ тамъ, и той си доде тукъ.

Подиръ малко, токо доде единъ человекъ комуто той стои въ кѣмѣтъ, ми казва: » Защото си хортувалъ, на нашѣ Архимандритъ, че не му давашъ тютюнъ на въресія, той казва че ще тя обади на запѣето и ще тя запрѣ и прочее.

Подиръ малко, дойде и слугата му, който хвана да ми хортува и той: » Защо ся хортувалъ таквизи приказки, което му много докривѣло, » и подиръ туй, каза че Архимандрита му рекѣлъ да мя каже тѣ думи: » Віе сте дебелы Българи, вѣи нѣщѣте да сѣ отдѣлите отъ Гръцкѣ, какво сторихте? нѣли пакъ подъ наша ръка останахте? Да видимъ отъ сега! Вѣи ще видите шо бѣва гръкъ на свѣтъ а? То до сега бѣше цѣлти, а отъ сега ще да е, бодѣтъ, грѣтъ и глогъ? и други много безчетъ:

Ето г-нередакторе. нѣи Еше нѣе ся съединили съ гръцкѣ, и пакъ хвана да ми псуватъ пакъ като кучета, Ами ако ся съединимъ пакъ който ся слухъ раздава Божо то шо ще станемъ и шо ще тѣглимъ послѣ!!! Горкы ми! злочастны Българя.

Едимъ Тютюнджия.

Въ галата.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Францускити вѣстници които дойдоха тука ни донасятъ нови слова н-зречени отъ Лордъ Жонъ Росселъ и лордъ Палмерстонъ. Важността на изясненіята на Лордъ Палмерстонъ заслужава да ся обнародва въ тои случай и поговити думи отнематъ всяко право да съществуватъ разни слухове врѣзъ италийскія въпросъ. Сега нема вѣче никакво съмнѣніе че на-члникѣтъ на Форенъ-Офисъ, е свършено съгласенъ съ братіята си и то той слѣдва въ Италия една политическа линия съгласна съ наѣреніята на сичкити членове на кабинетѣтъ.

« Мойтъ благородній пріятель, каза Лордъ Палмерстонъ като приказваше

за Лордъ Жонъ Руссела, който, въ сичкиятъ си животъ, е билъ защитникъ на началата за свобода, и на недавно да изпълнява длъжности които произлизхоха отъ развитіето на свободата въ една отъ интересатити части на Европа. Видѣхте го внимателенъ на успѣхити, на приключеніята въ Италия, нѣщо което той познава не само отъ едно особено учение, нъ още отъ прѣбиваніето си въ него. Видѣхте го, въ една епоха, да са мѣчи да скрепи тѣх безрасждни движенія които плашиха да подновятъ бойове на които подновяваніето би можело да унищожи най добръ основанити надѣжди на италијанската свобода.

»Видѣхте го отъ друга страна, да ся ползува отъ голѣмата сила и отъ вліяніе то на Англія за да подбуди другити народи да слѣдватъ неговѣтъ примѣръ, и да ся отрекатъ отъ всяко смѣсване въ приключеніята които ся изпълняваха въ Полуостровѣтъ, и като оставятъ Италианцити да си наръдватъ работити спорѣдъ исканіята си и интересити си. Убеденъ съмъ, господа, че слѣдъ малко време, моятъ благороденъ пріятель ще види изпълненіето на най пламенити си желанія и ще присѣтствува на тържеството на началата на които той е билъ толкова тоиміятъ, толкова постоянитъ, толко упорнитъ адвокатъ.»

Въ словото си Лордътъ е върналъ връзъ депешата отъ 15-27 септември като я изтъкува съ една голѣма енергія и една замѣчителна искреностъ.

Ето му думити слово по слово:

«Впросѣтъ бѣше този: каква длъжнѣ за поведеніе трѣбаше да слѣдва английското правителство? Пятятъ колѣго ній фамѣше, още отъ начало, както го обяви много пѣти моятъ благороденъ пріятель въ казарата на депутатити и другадѣ; както го каза моятъ почтеній пріятель министрътъ на вътрѣшнитъ работи у Гилдалъ, за избранието на градоначалникѣтъ, той пакъ е билъ че нѣ трѣбаше да направимъ

сичко което бѣше въ властѣта ни да направимъ за да оставимъ да си избиратъ тѣ сами тѣхното правителство, и силата която ще намѣрятъ за прилични на интересити нѣмъ да ги турятъ на главата си.

»Господа, ако въ теченіето на промѣненіята които ся стапали, италијанскіятъ народъ е намѣрилъ за добро да изгони едно домородіе, ако е видѣлъ че трѣба единъ другъ принцъ отъ една друга фамилія за да го управлява, съ намереніе да сполучи едно добро правителство като разгѣдами че нѣмъ сме направили това сѣщото, увѣрително ній би били най послѣднити да ги укоримъ за това.

»Ако си помислимъ, освѣнъ това, дѣло на нашите прадѣди, сирѣчь, испѣжданіето на единъ върховенъ началникъ привикзаніето на престолѣтъ единъ другъ снабденъ съ героически качества ни даде 170 години свобода и напредваніе, свобода, по моя мисль по голѣма отъ която никой народъ не съ е наследжавалъ, и напредваніе най знаменито на което исторіята е забѣжила паметта; слѣдъ такива слѣдствия вѣроятно е че ній нещемъ да критикуваме другити които слѣдватъ примѣрътъ ни, каго ся надѣватъ същата свобода и истото напредваніе.»

Въ срѣдѣшніятъ си листъ бѣше извѣстили че единъ кардиналски съборъ ся бѣше направилъ въ Римъ; днесъ ся научаваме кое намереніе предполагалъ тоя съборъ. Види си, че въ тоя съборъ е билъ впросъ за отхожданіето на Св. Отецъ за Віена и за названіето като намѣстникъ на църковити притѣжанія, на кардиналъ Каролъ Гайзахъ, родомъ Германецъ и който прави частъ отъ чинѣтъ на Кардиналцити избранъ на 1855. Той е, казватъ единъ човѣкъ съ едно достоинство и съ една енергія отлични. Ако и да имамъ опія известія, съмнѣватъ ся за отиваніето на Пата.

Депеша отъ 13 дошла отъ Римъ извѣстяватъ че единъ наполянтски генералъ

пристигналъ въ тоя градъ съ 11000 войска и да моли Папското правителство да пріеме едно ново тѣло войска отъ 7000 човѣци. Проводеиѣтъ отъ Францеска и натоваренъ въ сѣщото время да предаде солѣнитъ ширитъ на св. плуарія на генералъ Котъ де Гоіонъ.

Вижданіето на царіетъ единъ съ други фана да става катадневно. Прѣдъ нѣколко време ся хортуваше за едно такова вижданіе между Австійскіятъ Императоръ и Баварійскіятъ царъ. Днесъ е впросъ че и Вуртембергскіятъ царъ ще иде на Муняхъ. Тоя видъ конгресъ щѣлъ да ся погледни съ недовѣчивостъ отъ пруското правителство, казва една кореспонденція отъ Берлинъ. »Ако Австрія, казва тая кореспонденція, сполучеше да измаме съвршенно Баварія и Вуртембергъ, Прусія би ся намѣрила внезапно принудена, на Франкфортъ, или да ся покори страдателно на сичкити решения на по главното число, или да ся отдѣли отъ германската конфедерация. Прочее, знайно е че князь-регентъ не ще за каквото и да излезе отъ конфедераріята, и защото ощи той иска Прусія да изпълнява своето законно вліяніе въ германскити сѣвѣти ще непаднемъ въ лѣжливото положеніе, или ще ся принудимъ на едно сградателно противненіе което не ще ни заведе не нищо.»

Императрицата Евгени трѣгна на 2-14 сутрената, за да направи едно пѣтуваніе въ Шотландія, Н. В. трѣгна отъ Сентъ клу на 6 ч. сутрента, съдружена отъ императора до желѣжницѣтъ пѣтъ на Северъ. Казватъ че тя щѣла да премине сичката зима въ Шотландія.

Спорѣдъ достовѣрни извѣстія които додоха отъ Туринъ, шемонскити министри полагатъ сичката си дѣятелностъ връзъ организацията на ново-сѣдиненити области, и тѣхнити сили клонятъ най паче къмъ развиваніето на морскити сили на Италия, впросъ да пріематъ морето учреждение тако-

во каквото съществува у Франция, и у-
вѣрватъ че създаването на това мор-
ско учреждение е рѣшено, туранието
въ дѣйствиѣ на гая мирка, казватъ, ще
зафазне незабавно.

Гарибалди ся е оттеглилъ въ къ-
щата си на Копрара, съ титултъ ге-
нералъ на войската; титулъ който е
почти еднакъвъ съ чинътъ маршалъ.
Казватъ че ще го направятъ главенъ
командантъ на южните войски, и че
той не щѣлъ да ся откаже отъ тоя
новъ титулъ; въ тоя щѣлъ да положи
предварително нѣкой условія които щѣ-
ли да бѣдатъ като една програма не-
отмѣняемо искана отъ него. Ето
тия условія:

Като Гивенъ командантъ на южните
войски, Гарибалди щѣлъ да иска да напусни
позово оттегляването си за да тръгне прѣ-
дъ раздѣленіята опредѣлени да правятъ опе-
рація противъ Венеція:

Опредѣлената дата за това ново влизаніе
въ бой щѣла да бѣде оная на свършеніето
на мѣсяца Февруарій:

И ако би чи сѣ случи шото тѣя условія
да не сѣ приематъ, Гарибалди си предполагалъ
да фани раздѣжданіето на тоя въпросъ и въ
самити предѣли.

Віенскіятъ кореспондентъ на вѣстникъ
Таймъ претендира че ще може да събщи
смысла на депешити проводени недавно отъ
князь Метернихъ на неговото правите-
лство. Тѣ явяватъ че Императоръ Наполеонъ
е рѣшилъ да доде на помощ на Пиемонтъ
въ случай на единъ бой съ Австрія, борбата
нападателна била или била защитителна. Све-
дѣнія които произхождатъ отъ истинтъ изво-
ръ казватъ че едно голѣмо количество арти-
лерія за осада ся е спроводило отъ Фран-
ція за Сардинія.

Единъ итиски вѣстникъ, Алгемайне Цай-
тунгъ претендира че знае какъ коитъ
Киселевъ пріеждъ на 5 ноемврий една депеша
отъ княза горьковъ която тѣкува за намѣ-
реніето на събранието у Върна а. «Русія
не ся е отказала, казва министрътъ на въ-
нѣшнитъ дѣла на руското правителство отъ
надѣждата да види да сѣ събере единъ
Европейски конгресъ за рѣшеніето на вопро-
сити които сѣ появява въ тѣя послѣдныя вре-
мена. Вѣжданіето на царѣвѣта клонеше къмъ
това намѣреніе и имаше за предѣлъ да по-
стави едно рѣшеніе въ предвидѣніето на
непознати приключенія»

Смѣтятъ кореспондентитъ явява още какъ
Француското правителство предполагало да
обявѣва на скоро единъ манифестъ който
щѣлъ да изтъква на Европа Француската
политика и който щѣлъ да покаже една ли-
ния за обхождене способна за увардваніето
на мирътъ:

Амираль дьо Барбіе де Тинанъ пріе отъ
Н. В. Францеска и смѣното почетно
отличіе което бѣше пріеждъ генералъ де
Гоионъ.

Слѣдующити новини извличаме отъ една
кореспонденція отъ Парижъ 4-16 ноемврий
пратева до Журналъ де Констандинополь.

..... На Гаета, царятъ Францеско 2-
противъ сплукити съвѣти, упорствува да и-
ска да ся защитава до най послѣднія чясъ
и царятъ Викторъ Еммануилъ, като бърза
да скончи съ тая сетня угада на Бурбон-
ското царство, е рѣшилъ да бомбардува
Гаета, противъ противеніето което той сре-
ща отъ страната на Г. дьо Барбіе дьо
Тинанъ.

Гарибалди, като се оттегли на Капрера
привика пріятелити си за мѣсяць марта;
читателя познава що значи това; явно е че
ся касае за една експедиція, въ хората ся
питатъ ако червечити ризи къмъ Венеція
или къмъ Унгарія ще ся поведатъ отъ пре-
дводителя си.

Кореспондентитъ притуря на края на
писмото си че не дава никаква оговорностъ
за горнитъ новини.

Съкакви пѣща и Новинити

—Единъ вѣстникъ който ся издава въ
Парижъ хорекарисова съ слѣдую-
щиятъ начинъ положеніето на руската
днешна Литература:

« По времето на вѣсточната война
казва онъ, прочигаха още лирическити
и драматическити поезіи. Днесъ ся при-
смяватъ на това. Съчинители които
прѣдъ време сѣ биде въ голѣма по-
четъ между народътъ който четеше
като Куколника, Росточина и Май-
кова, изгубиха си уваженіето по при-
чина на тѣхнити патротическити поезіи.
Прѣдъ малко бѣха приготвили второ-
то издание на Никитина, нѣ за да мо-
гатъ да продадатъ тая книга, издате-
лити ся принудиха да изфърлятъ сич-
кити поезіи които разказваха за сла-

вата на Русія Въ Петербургъ, въ
Москва не е позволено да ся хвали
Русія или да ся защитава руското
правителство: общото мѣненіе го не
ще, и никакой писателъ, поетъ или
журналистъ не може да го направи
безъ да го незематъ въ подрозеніе че
е противодѣйствиетъ, или че е за-
платенъ отъ правителството. На про-
тивъ, колкото по много нападеніето е
дързостно, колкото по много крити-
ката е оговрителна, толко повече пи-
сателятъ е увѣренъ да чика похвали
и почести отъ публиката; и ако нѣ-
кой му ся поиска да распаля тая пу-
блика до ентузіазмътъ, той нѣма ну-
жда отъ друго освѣнъ да земе пра-
вителството на присмѣхъ.

« Една особена характеристика на
руската днешна литература е онова же-
лание да спечелитъ пріателството на Поля-
цити, и най многото съвременни писа-
тели призоваватъ тоя въпросъ въ Русія
като доказватъ че подновяваніето на Пол-
шедѣно дѣло за животъ за Русія. Г. Иванъ
Головинъ издаде връзъ тоя подлогъ една
брошурка въ Ленингъ подъ заглавіе:
Полша и Русія. Нѣй не щемъ да кри-
тикуваме тая брошурка, пѣ ще ѝ изло-
жимъ посвѣщеніето (дедікасе) което е
направено отъ съчинителя до Н. В.
Францускіятъ императоръ. Ето това
посвѣщеніе:

« Царю, като кавалеръ (chevalier) е
отъ чинътъ на св. Андрея (руски чинъ
нѣ), вѣн трѣба да ичате при сърдце
на благосѣстоианіето на Русія. Вие на-
правихте вече единъ бой противъ
нея за свободата и просвѣщеніето
Нѣкоето мисляхте че системата на
руското правителство ще ся про-
мени съ смъртъта на прѣднѣственни-
кътъ му, вѣн оставихте извършваніе-
то на дѣлото си на неговѣтъ на-
слѣдникъ. Нѣ тоя дѣрніятъ като въ-
рви повече постѣпки на баща си
нежели връзъ стриковити си, не е
напусналъ по предаваната жадостъ
на завоеваніето противъ Турція, и
ненавистъта си противъ Полша. Отъ
нѣкое време насамъ той не слуша

» гласътъ ви, и ви чувствувате сами
» нужността да сизаниаите за По-
» лция. Царю, направете пщичко и за
» Русія която сдира напредькътъ на
» Европа, която сей безпокойствието,
» твърда въ завоевателни си намъ-
» рения която тя крѣн безъ да ѝ иде
» одръжки съ булото на вътрешни ре-
» форми на които изпълненіето ни не
» щемъ, както сявиди, нивга да видимъ.
» Иначе надежда, Царю, че въ ваша-
» та политика васъ ви е при сърдце
» благополучіето на народити. Предо-
» ржавамъ ви прочее отечеството си
» за което неговити самодържци ся
» толко малко трудятъ. »

» Съ таквъ начинъ ся изразява
днесъ единъ руски велможя. На едно
мѣсто на това съчиненіе, той казва,
якто князь Долгоруки, горчиви исти-
ди на народѣтъ си. Той смеи даже да
предкажи едно даденіе ако системата
на правителството ся не промѣни.
» Една имперія казва той, дѣто раз-
вратата е правило и благопристойно-
стыа исклученіе, може ли да трай-
много време? » Той осжда съ тол-
кова строгость и руското духовенство
той го обвинява да е било тъмно, ко-
ристолобовиво, лѣнивица и прилага че
Русія като е пріеела вѣрата на черво-
изядената (гнила) источна имперія ие
си е зела единъ елементъ за животъ иъ
една зараза смъртоносна.

— По царска заповѣдь:

Вусалъ-единъ ага, Кехая на особната
хазина на Н. В. Султанътъ, наименова са
Емзаларъ-ага, вмѣсто Хайрединъ ага.

Беха-еа-диль ага, втори тефтердариль
на царскійтъ падатъ, наименоваса кехая на
аубнага хазна на Н. В. султантъ.

— Миналата година пзвѣстихми, че са
вазтрил единъ ръкописъ писанъ на кожи
оаяоръчно отъ Мохамеда. Сега извѣстиятъ
че намерили още единъ такъвъ ръкописъ
писанъ на десетата година отъ Ежиръ. То е
едно писмо отъ Мохамеда до мосейлама
(лъжецъ). На тоя часъ си намира у ра-
цни на двама Европейци и са канятъ да
го представитъ на гарското правителство

— Мезиништин на Тулжаретъгъ ще ставатъ отъ сега четиры пѣти на недѣлята наѣсто два пѣти, както сѣ ставали до сѣга.

— Н. Н. князь И. Конаки-Вогориди (едно време каймакамъ въ Моллавія) има честь да са приеме на особна аудіенція отъ Н. П. В. Султанътъ. Негово величество благоизволихъ да го приеме най бългосклонно и най отълично.

Н. П. князь Конаки Вогориди прѣдъ нѣ-
колко врѣме зе тиглътъ Ферикъ.

— Г. Балиго, едно време главенъ редакторъ на пресъ д' Орийнъ тръгна въ срѣда за Галацъ за да иде при князь Куза, комуто ще бѣде особенъ секретаринъ.

Тія двѣ племя са владбани въ сѣрцега на сѣки Българинъ, който са занимава съсь религіознѣгъ български въпросъ. Г- Балго съ вѣстникътъ събуди много заснази и разясни много тъкни точки на тоя въпросъ. Койкого нѣ знаемъ, Българити му сѣ призначени и нѣ земами честь да му пожелаемъ отъ страната на нашиятъ съотѣчественици добъръ успѣхъ въ новото му положеніе.

—Н. П. Мехметъ Саджъ паша, коман-
данти на отоманскии козацы, пристигна у
Цариградъ тая недѣля.

—Подъ заглавіето: Данѣкътъ на
челѣкъ въ сичкити земи
едниѣ вѣстникъ, новіятъ Еко-
номистъ, прави една любонигна стати-
стика, като туря това питаніе: коя е сума-
та, която плаща сѣки челѣкъ за данѣкъ у
по главниити образовани народи? Той го рѣ-
шава съсъ тоя начинъ:

За Англія, данскѣтъ за сѣки чель-	
къ, едно върхудруго. е. 60 фр 6 с.	
Баденското голѣмо княжество	56 » 83 »
Нидерландія	54 » 75 »
Франція	50 » 40 »
Хановръ	39 » 12 »
Швеція и Норвегія — —	34 „ 70 „
Делгия — — — — —	32 » 27 „
Испанія — — — — —	31 » 6 „
Росія — — — — —	27 „ 35 „
Данія — — — — —	21 „ 66 „
Саксонія — — — — —	20 » 37 »
Баварія — — — — —	20 » 10 »
Италія — — — — —	19 » 92 »
Гръція — — — — —	18 » 65 „
Вюртембергъ — — — —	18 „ 50 „
Португалія — — — — —	18 „ 36 „
Австрія — — — — —	17 » 28 „
Турція — — — — —	13 „ 98 „
Съверна Америка — —	12 „ 27 „
Швейцарія — — — — —	7 „ 36 „

—Единъ вѣстникъ разказува слѣдующего, което са случило, когато англо-французката войска пригела първото киде въ кина:

• Приговореници дошли да искать на англо-французкити генерали едно преставанье на

бонит за два часа, за да имат време да дадат почестиги за смъртта на началникът си който са убийл. Кинезити много почитат умиряти. Това им е само върага Додоха им двата часа дѣто ги искаха. Да то са измина това време, тѣ пакъ додоха да искатъ още два часа; и тѣ са дадоха, и имъ рекоха че туку като са минатъ ще почнатъ огньтъ. И наистина зафанаха да пушкатъ, и никой не отговори. Влязоха въ залето, то бѣше празно. Намериха самоедно писмо отъ Сяньколиисинъ, Мандаринъ, който бѣлъ команда на кинезката войска. То пишеше слѣдующото:

«Генерале,

» Ю ашкити войни на твоягъ голѣмъ
» императоръ съ по Юнаци отъ мои
» Азъ са придавамъ. „

Също писмо имало и за **Иглезити**

— Таа медѣля гръцкія, арменскія п армено-католишкія патрици зеха меджидіе пьрви вѣсть.

— 0 —

ИЗВЪСТІЕ

*Вода Минерална, Артифицієлна
и Балсамическа на Галаполи.*

Изнамбрена от Доктора Мюллера
награденъ съ кръстътъ на достоян-
ствого 1-ый класъ съ Венецътъ на
Олдебургъ.

Гля вода оздравява: отъ корени съ-
чкити болести, каквото и да имъ е по-
мято, и най паче е зоронити (маясжъ)
желтината на лицето, инхондріята,
безсидіето, чешлодродіето, бѣлата ма-
терія която тече отъ скритиги мѣста на
жешити, паразизіята, повреждашіето ма-
месечното теченіе, тупканіето на сърд-
цето, діаріята, дисентеріята, и шах-
сжзжжжътъ, гоноріята, болѣзката на
джигери, кървопіеніето, блжваніето,
спазмити на етомѣхътъ и др.

Тая вода прохладжа и влотно съд-
ствие на едно распушаніе, изгонва боле-
зненити начала и сичко което е вре-
дително на здравіето, до толкова щото
тя очисти съвсѣмъ тѣлото и му връ-
ща напредното здравіе и напредната
сила.

Таа вода си произхожда слѣдствието
едвакво и врѣзъ животини.

За да могат купувачи да отл-
чатъ тая вода отъ капазански, треба
да я извѣстятъ че всяко стѣкло ще
носи подписката и печатъ на Изда-
мателя.

Най-бърза се въ Цариградъ на сина-
царията Георги Фосколо въ голъмата
улица на Бейоглу срещу църквата
Святи-Антонъ.

Цвятта на стъжкълцето се продава
50 грошове.

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

*Дъвовети на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (*)*

Слѣдъ това Луціана зе Арманда за ржка и го заведе близо до единъ прозорецъ; тя му показа небето.

— Погледнете тоя азуръ, му каза она: едно мѣсто только ясно, не ли е удобно, не ли е красно?

— Да, отговори Армандъ.

— То е сърдцето ми, Арманде, притури она; пиши врѣзъ него каквото щешъ.

Когато опъ си отиде, пита ся ако на мѣсто да е само благодаренъ, той не бѣше съвсемъ влюбенъ.

Защото Г-жа Шодре му правеше единъ видъ комплименти които приличаха на мърмрѣния и които смаяха него и баща му, бащата първъ дързна да я попита защо ся подсмиваше така.

— Защото, каза она, тоя духовитъ и дълбокомисленъ дипломатъ е най годѣматъ безумициня отъ кождо сжъ азъ видяла.

Дойдете, притури баронката, трѣба да ви покажи единъ чуденъ киктусъ (растеніе), на когото Луціана е, сякамъ, изнамерителя съ помощта на градинарятъ си.

Тя поведе бащата и синѣтъ да видятъ това чудо, а, намѣсто да ида-тъ право въ цвѣтникътъ (мѣсто дѣто зименъ день турятъ дървета, цвѣта и пр. за да не замрзнѣтъ), тя зе една пжтека която не ся свършеше.

Ма, каза свѣтникътъ, ще ни изгубите; кадѣ утвиваме, Баронъ?

— Зафанакне единъ пжтъ който ще ни заведе на вратата на градината на мѣсто да ни заведе у цвѣтникътъ, притури смѣшкомъ младецътъ.

— Азъ прави, отговори Баронката като ся скрепи изведиждъ, онова което вѣй направихте отъ двѣ години насамъ, става двѣ години отъ тая мал-

ка жена достойна за убождание ви моли и ви чяка. Кой пжтъ уловихте, не? Бсгъ самъ го знай..... Нека ндемъ да видимъ кактусътъ, сега като смя ся управили въ добріятъ пжтъ.

Свѣтникътъ започна да ся сѣй, и тргна напрежъ съ Баронката.

—Двѣ години тя люби! Каза си Армандъ самъ, и усвѣтенъ внезапно отъ единъ блясъкъ който му откриваше только нѣща до тогава потъмнени двѣ години какъ мя чяка! Като е тѣйда ли отъ истина по случай си купила тая кжща отъ бѣдната Калиста. Добродушна е безъ друго тая млада мома. Кой знай! може и нѣкоя великодушна да е.

XXV.

Въ срѣдъ това бѣненіе на сърдцето му, и въ първити възхищенія на едно благополучіе което ся бѣ обикновилъ да гледа като законно, когато вече ся приказване да ся подвигне единъ контрактъ и да ся свика луціанинѣтъ братъ, който бѣше стигнѣлъ на Каминъ да си промяни хавата, тогава когато той немаше вече нито време, нито най малкото желаніе да ся веже ни съ една жена която той любеше, Армандъ пріе вънезапно едно второ писмо отъ принцесата, Новрацинъ.

Този пжтъ, писмото ся бѣше донесло отъ сжціятъ мужикъ, тоя вѣренъ слуга на Калиста, който бѣше дошелъ въ Франція презъ Цариградъ.

Като го пріе, младѣжътъ, като съ стрела ударенъ, не ся съмил вече че неговътъ съюзъ съ тая жена едно време только любима билъ една отъ тія страшни мрежи каквито злата честъ знай да ги фърли та онія людіе кои сж прѣдопрѣделени на нѣкой непостоянства и на нѣкой нещастни приключенія. Едно тайно чувство му яви че неговиги сношенія съ Калиста; съ това живо нещастіе, не бѣха ся още свѣршили.

«Пріятелю мой, казваши калиста, азъ ти пиша съ наранени сърдце уви

грѣбали да ви сабудя отъ ташината белки добротворна дѣто вѣй сѣхте. Изъ сърдцето което азъ познавамъ не ще мѣ мамри никакъ защото го викамъ на помощ. Една ужасна бѣда мя устрашава, или, за да кажа по добрѣ, азъ сжмъ изгубена.

«Знайтѣ че ми бѣхте писали; не сжмъ пріела нито едно отъ писмата ви. Увѣренъ сте че и азъ бѣхъ писала а че и вие не сте нищо получили отъ мене. Азъ отдавахъ това нещастіе на строгити заповѣди дадени на границата. Нашити писма, казвахъ си, сж фаваха и изгориха.

» Не, Арманде, вашити писма и моите са отвориха, фатиха. Тѣ сж въ ржцетя на Контъ де Вюргенъ който изпълняваше на гюмрукътъ единъ доверителенъ постъ, и Контъ де Вюргенъ е братъ на контесата Гортіани, на тая неприятка до смъртъ за която ся съмивахте вече когато азъ зимахъ нейѣа страна още противъ васъ и която днесъ би дигнала маската безъ страхътъ когото тя има отъ слабизнта която би направила моето защищеніе. До дѣ е жизъ князь Новрацинъ ще мя изядатъ, азъ сжмъ почти увѣрена за това. Нѣ князътъ ще ли живеи и колко време ще живеи, ето какво са питамъ сама съ страхъ отъ както сжмъ пріела довѣренността отъ джерахинътъ му.

» Безчестіето за мене не приказватъ за съсипваніето нито западеніето, ето какъ мя чяка туку като контесата си послужно отъ тія писма. Ви познавате вашити, Арманде, азъ помня онія които ви писвахъ, и азъ не ся съмивамъ че слѣдъ като ги прочете, най предубожденіятъ сѣдѣи къмъ мене не ще може да мя утгоги съ тварътъ на горѣщата и неугасимата любовъ която тія писма обематъ.